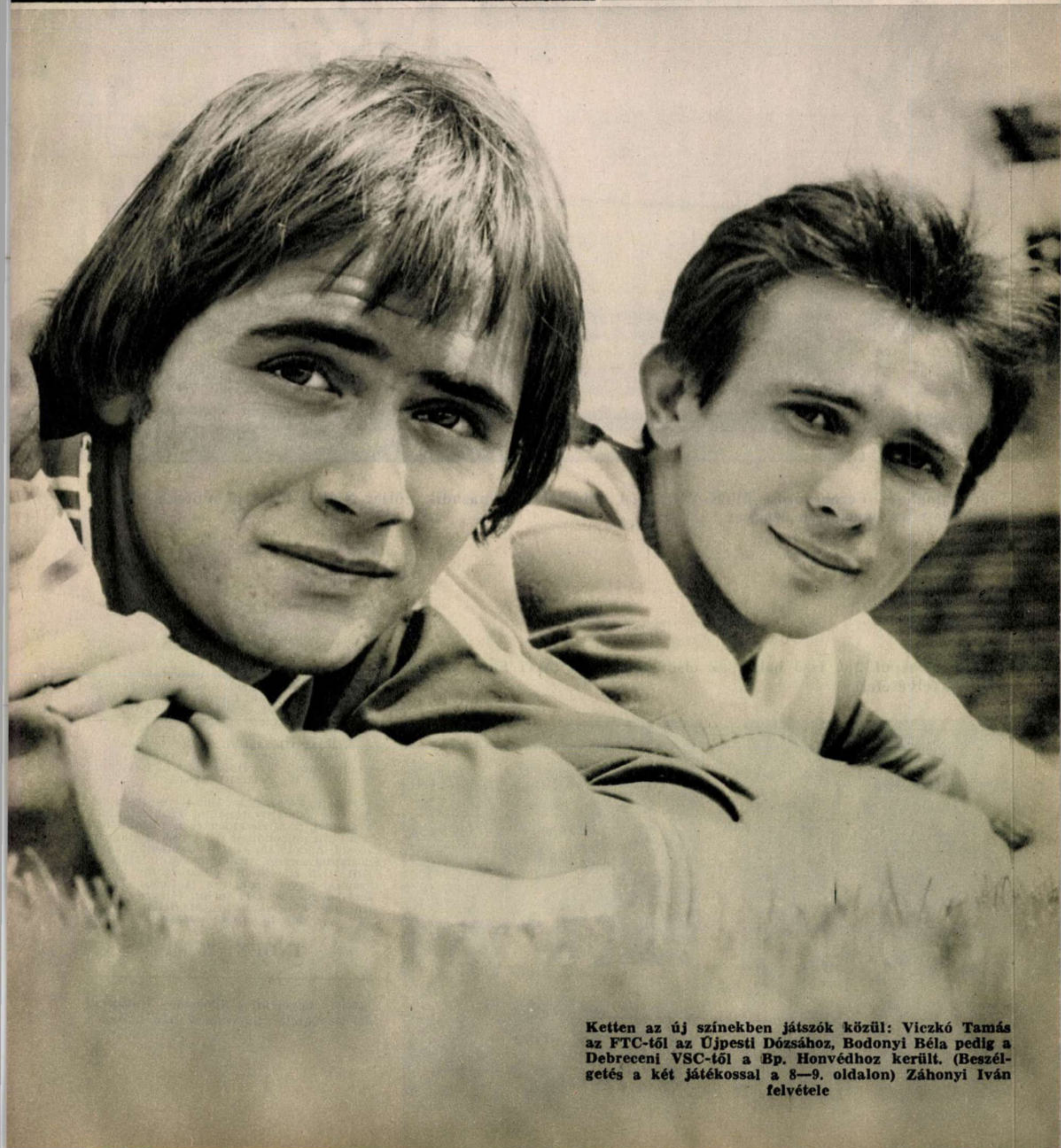
LABDARÚGÁS

ÁRA 4 FORINT, 1976. SZEPTEMBER. XXII. ÉVF. 9. sz.

Az új NB I arcképcsarnoka

(II. rész, 12 egyesület)

A VB selejtezők menetrendje

Ketten az új színekben játszók közül: Viczkó Tamás az FTC-től az Újpesti Dózsához, Bodonyi Béla pedig a Debreceni VSC-től a Bp. Honvédhoz került. (Beszélgetés a két játékossal a 8—9. oldalon) Záhonyi Iván felvétele

Örökrangadó: Ferencváros—MTK-VM 4:1. A zöld-fehérek második gólját Nyilasi lőtte (ő nincs a képen). Baloldalt az örvendező Magyar

Vasas—Csepel 2:0. Izsó ballal az első gólt rúgja (MTI Foto, Kovács Gyula felvételei)

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: **Tabák Endre.** Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103

Kiadja: Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó **Dr. Petrus György** igazgató. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodáinál (KHI 1900 Budapest, József nádor tér 1.). Közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI MNB 215—96—162 pénzforgalmi jelzőszámra. **Egyes szám ára: 4 forint. Előfizetés negyedévre 12 forint, félévre 24 forint, egy évre 48 forint. Megjelenik minden hónap 20-a táján**

INDEX: 25 501

76.5444 Egyetemi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: **Sümeghi Zoltán** igazgató

NAPIRENDEN...

Májusban az országos eső aranyat ér, pláne, ha hajnaltól hajnalig esik. Ezt Magyarországon minden futballszurkoló tudja. És örül is neki. Ha azonban egy ugyanilyen méretű égi áldás szeptember 4-én zúdul a nyakunkba, annak bizony a labdarúgás hívei nem nagyon örvendeznek, pláne, ha a mezőny három veretlenje lép a Népstadion gyepére. Ezen az ősz eleji szombaton tízezrek kémlelték a nagy magasságokat, s hogy a felhők egyhangú szürkéjén semmi törést nem tudtak felfedezni, már nem a lehetséges eredményeket latolgatták, hanem prózaibb kérdések merültek fel, miközben vigasztalanul esett az eső.

Érdemes-e egyáltalán elindulni? Alkalmas lesz-e a játéktér a mérkőzésekre? Ha netán elkezdik, végigjátsszák-e a találkozókat? S lehet-e szó irreális pályán jó játékról? Bírják-e majd erővel a labdarúgók a sárdagasztást? Nem okoz-e sérülést, szakadást a síkos gyepszőnyeg?

S akik abban lelik igazi nagy örömüket, ha a mérkőzések zsúfolt lelátók előtt zajlanak le, azon meditáltak, vajon hány vállalkozó szellemű elszánt szurkoló akad, aki hajlandó a fociért három és fél órán át áztatnia magát a Népstadion fedetlen lelátóin?

Nos, így indultunk el mi is négy óra tájban a Népstadion felé, hogy még helyet kapjunk a játékoskijáró fölötti, négyszáz emberre méretezett fedett teraszán.

S míg vártuk a kezdést, már nem is esett, hanem ömlött az eső. Mire az Újpesti Dózsa és az MTK-VM játékosai a játéktér közepére értek, hogy üdvözöljék szokás szerint a közönséget, akkor estünk az első ámulatba. Az eső már húszezer esernyőre esett! Soha nem hittük, hogy Pesten ennyi az ernyő...

S aztán becsukódtak az ernyők. Nem, nem az eső állt el, hanem a játék kezdődött meg. Valóságos, igazi játék, amit az esernyők tulajdonosai látni akartak, s köztudomású, hogy ernyők alatt ez nem lehetséges. Csakhamar kiderült, hogy érdemes a játék miatt áznifázni. Igaz, a tócsák olykor megtréfálták a labdarúgókat, de csakhamar nemcsak az ellenfelek, hanem a tócsák természetrajzát is kiismerték, s izgalmas, érdekes mérkőzés alakult ki. Nem volt sérülés, nem volt szakadás, csak elejétől végig, 90 percen át tartó nagy küzdelem volt, amelyben az első és az utolsó helyezett színvonalas, érdekes, izgalmas csatát vívott. Az Újpesti Dózsa, amely nemrég múlt dicsősége irányába tör ismét, ehhez a feladatához méltóan játszott és sorrendben ötödik győzelmét aratta. S a kék-fehérek sem úgy játszottak, mint a táblázat legvégén állóhoz illik, hanem úgy, hogy méltó ellenfelei voltak az elsőnek.

Közben pedig nem fogyott a nézősereg, hanem folyamatosan érkeztek az újabb ezrek. S midőn elindult a labda az FTC—Vasas meccsen, már 42 ezer ember izgult, tapsolt, morajlott és a későbbiekben örült vagy szomorkodott átázva a 12 fokos estében.

Ezen a meccsen már nem a tócsákkal, hanem a mélyebbé vált talajjal gyűlt meg a játékosok baja. De úrrá lettek ezen a nehézségen. Nem volt megállás. Támadás-ellentámadás. Hajtás, lelkesedés. És nagyon sportszerű küzdelem. Olyan küzdelem, amelyben senki nem adta fel a harcot. A Vasast nem törte le az első félidőben esett öngól. Az FTC akkor támadt fel igazán a második félidőben, amikor az angyalföldiek rohamoztak. S mikor néhány perc leforgása alatt 3:0-ra vezetett már a zöld-fehér gárda, s egyesek a Vasas teljes összeroppanásától tartottak, éppen az ellenkezője következett be: csaknem döntetlen eredmény született, mert a vesztésre állónak voltak erőtartalékai.

Éjfél felé már csak szemerkélt, s mire odahaza már lassan szikkadni kezdtek a ronggyá ázott zakók és farmerek, a szurkolók többségében bizonyára megfogalmazódtak a válaszok a mérkőzések előtt felmerült kérdésekre.

Ekkorra már kiderült, hogy nincs az az eső, zúduljon le az a felhőkből májusban vagy szeptemberben, amely lehűti a labdarúgás iránti forró szeretetet, ha a csapatok, a játékosok azt nyújtják, amit a szurkolók várnak tőlük.

Márpedig e két mérkőzésen azt kapták: lelkesedést, akarást, becsületes küzdőszellemet! A természet közbeszólt ugyan, ellene is harcolni volt kénytelen, nemcsak az ellenféllel, de a győztes a játékos lett! Mert nemcsak a szívét, hanem a teljes erejét is bevetette. Két-három évvel korábban, hasonló körülmények között az eső, a tócsa, a sár lett volna az abszolút győztes. Mert hiába lett volna az akarat, — nem volt meg hozzá az erő! Most már jelen voltak a fizikai képességek, az erő, amely nem önmagától jelent meg a természettel és az ellenféllel szemben kivívott győzelem tényezői között, hanem az átgondolt, tervszerű felkészülési és mindennapi edzésmunka eredményeképpen! Olyan munka eredményeképpen, amely mennyiségben, intenzitásban sokszorosa a korábbinak.

Az 5. bajnoki forduló nagy tanulsága a nehéz körülmények között: van már erő, amelyre építeni lehet, s van már erő, amelyet további becsületes szakmai munkával fokozni kell.

Ez volt a Népstadion őszre tervezett 7 kettős rendezvénye közül a harmadik, de már most nyugodtan elmondhatjuk: a kezdeményezés bombasikert aratott. Ilyen időben 42 ezer néző, — minden érvelésnél többet mond. Lesz még az idén telt ház is. Persze csak akkor, ha a fejlődés akarásban, játékban is tovább fejlődik. Az előjelek biztatóak, hiszen arra lehet következtetni, hogy egy páratlanul izgalmas és változatos bajnokságnak az elején tartunk, amelynek során nemigen lehet lefutott mérkőzésekkel számolni, különösen akkor, ha a bajnoki táblázat első felében elhelyezkedettek egymás elleni játékára kerül sor.

Ilyenkor, a bajnoki év elején, a legjobb felkészítés ellenére sem lehet csúcsformát várni sem a játékosoktól egyénileg, sem a csapatoktól. A csúcsforma eléréséhez és tartósításához nemcsak a mindennapi edzések tökéletes lebonyolítása vezet, hanem az a bajnoki mérkőzések tüzében kovácsolódik ki. Most még csak annyit állapíthatunk meg, hogy az úgynevezett élmezőny a tavalyihoz képest kiszélesedik, de sokkal szélesebb lesz a középmezőny is. Azt is látjuk, hogy a fiatalabb korosztályokhoz tartozók — számuk tovább növekedett az egész mezőnyben — jó néhányan ugrásszerűen fejlődnek, csapatuk biztos pontjaivá válnak. S azon sem csodálkoznánk, ha Baróti Lajosnak megnövekednének a kellemes gondjai. Mert bizony észre lehet venni, hogy szinte minden posztra jelentkeznek olyanok, akik már az átlagszínvonal felett rúgják a labdát.

Mivel is fejezhetnénk be szeptember 4-i vizsgálódásunkat? Talán azzal, hogy nemcsak a jókora tócsák fénylettek a Népstadion fényszórói alatt, hanem az alakuló támadófutball jelzőtüzei is. Ezeknek a parazsai mellett pedig arra is kellett gondolnunk, hogy ez a bizonyos támadófutball akkor válik majd igazán értékessé, ha nemcsak a jól felépített támadások vezetése lesz mintaszerű — erre ezen az estén számtalan példa volt —, hanem a befejezésük is. Ha nem ér véget a támadások többsége *csak* gólhelyzettel, hanem több gól teszi fel rá a koronát...

A formaidőzítésről — Az európai

Baróti Lajos nyilatkozata

Két nagy labdarúgó-esemény zajlott le az elmúlt hónapokban: a jugoszláviai EB és a montreali olimpia futballtornája. Az eredmények ismeretesek, Csehszlovákia nyerte a kontinens aranyérmét, az NDK a XXI. nyári olimpiai játékok első helyezettje lett. A két fegyvertény azonossága: mindkét csapat játékosai formájuk csúcspontjára érkeztek a döntőben, senki sem vitathatta sikerüket.

A forma csúcspontja — ez ma a legvitatottabb kérdés a nemzetközi sportvilágban. Hogyan lehet úgy időzíteni, hogy a versenyzők, a játékosok éppen a legfontosabb erőpróbán adják tudásuk legjavát, s hogy mennyiben múlik ez szakvezetőiken.

Szemtanúja voltam az NDK montreali szereplésének. Brazília ellen jóformán kínlódtak, örültek a végeredménynek, a 0:0-nak. A spanyolok is inkább győzelmet érdemeltek volna velük szemben, de ők veszítettek 1:0-ra. Akkor már jobban játszott *Georg Buschner* legénysége, de hol voltak még az aranyéremtől? Aztán belejöttek, a Szovjetunió, majd a Lengyelország elleni 90 percet sikerrel vették, övék lett az aranyérem, az NDK futballsportjának a történetében először!

Hogyan történhet mindez,

s miért sohasem nálunk?

A kérdés megvitatására ültem le egy borongós reggelen *Baróti Lajos* szövetségi kapitánnyal. Azzal kezdtem, ha ő mindig a formájuk csúcsán levő játékosokkal állhatna ki a barátságos vagy netán a tétmérkőzésekre, soha nem kellene diplomatikus nyilatkozatokon törnie a fejét, elég volna kerek perec kijelentenie: „Megérdemelten győztünk!"

Itt azonban még nem tartunk — sajnos! —, s ezért inkább azt vettük számításba, hogyan is kell történnie a formaidőzítésnek.

— *Talán*

ez a legnehezebb kérdés

ma a nemzetközi sportvilágban, s különösen az olimpia után, amikor sokan keresik rá a megfelelő választ, a megoldást. Főleg, hogy a montreali játékok befejeztével egyes atléták s más sportágbeliek — olyanok, akik az olimpián a dobogó közelébe sem kerültek — sorozatban érik el a jobbnál jobb, egy-két héttel még akár aranyéremre is jogosító eredményeket.

— *Pedig egyéni sportágakban jóval könnyebb a dolog* — szögezte le gyorsan a magyar szövetségi kapitány. — *Adva vannak a különböző terminusok, ebben nincs változás, s az egyénre megszabott edzésterv maradéktalanul érvényesülhet. Mennyivel más ez a csapatsportokban, így a labdarúgásban is. Például nálunk. Két éve immár, hogy az MLSZ követelményrendszerének megfelelően szerdaszombat sorozatban játsszák csapataink a bajnoki mérkőzéseket. A kezdet a megfelelő alapozás után történik, de a folytatásban az edzőkre vár az a nem kis munka, hogyan adagolják az állóképességi, a speciális és egyéb feladatok gyakorlását. Elsősorban azért, hogy csapataik megállják a helyüket a nagy versengésben. Tehát először is a saját klubjukra gondolnak, s csak azután a távolabbi célkitűzésekre...*

— *Ezt a gondolatot folytatva, a minél jobb helytállás érdekében az állóképességi gyakorlatok dömpingje jelenti az edzések fő anyagát, néha talán annak figyelembe vétele nélkül, hogy például a középpályásoknak kevesebbet, az előretolt középcsatárnak talán többet kellene végeznie. Ezért azután a fáradtság is előrevetíti árnyékát némelyik játékosnál. Ezenkívül az egyik labdarúgó az átlagnál gyorsabb, a másik ruganyosabb, a harmadik erősebb, s ez is kissé figyelmen kívül marad a nagy „összmunkában".*

A Bajnokok Tornája 3. helyéért: Videoton—Bp. Honvéd 3:2. Pál a a székesfehérvári védők közé szorult (MTI Foto)

A szövetségi kapitány a bajnoki mérkőzéseken mutatott játék alapján jelöli ki mindenkori keretét. Mit tud tenni ezután, hogy a számításba vett labdarúgók még tovább javítsák azt a formát, amelynek alapján rájuk esett a választás. A másik, s méginkább ez elé kívánkozó kérdés: valóban a forma dönt-e minden esetben, vagy netán az egyeseknek járó előlegezett bizalom?

— *Vannak rá lehetőségeink, hogy a hozzánk kerülő játékosoknál bizonyos teszt-mérésekkel győződjünk meg a mindenkori versenyállapotról, amelyen mi, tekintve, hogy egy-két nappal a válogatott mérkőzés előtt kerül hozzánk a játékos, már sokat nem tudunk javítani. Más persze a helyzet, azaz más lesz a világbajnoki selejtezők előtt, amikor egy hét áll majd a rendelkezésünkre a forma tartásához, esetleges javításához.*

— *A bizalomnak természetesen nagy a szerepe a válogatásnál. Ha ez nem lenne meg, akkor minden szövetségi kapitány csak keresgélné a csapatát. Esetleg évekig...*

Mikor lehetne „eszményi" a szövetségi kapitány munkája például Magyarországon?

labdarúgásról — A VB-szereplésről

— *Akkor, ha a klubedzők — egyszer majd — valamennyien megértenék, hogy a válogatott csapat jó szereplése, elért eredményei a közös munkából születnek, s a követelményrendszer nem az ő nógatásukra lépett életbe, hanem a mind jobban jelentkező, egyre korszerűbb munka egyik, nagyon fontos feltételeként.*

Visszatérve az alapgondolathoz, mi a véleménye Csehszlovákia, belgrádi, illetve az NDK montreali csúcsformájáról annak figyelembevételével, hogy mindkét szövetségi kapitánynak megvoltak a nehézségei. *Václav Jezeknek* például az, hogy egy meglehetősen „megállapodott" korú játékosállománnyal kellett harcba indulnia, *Georg Buschnerre* pedig a „fiatalítás" nehéz időszaka is hárult.

— *Kollégáim — úgy vélem — elsőrendű feladatuknak tartották játékosaikban*

a harci szellem felélesztését,

„állandó lángon" tartását. Hogy ez ilyen jól sikerült nekik, ez labdarúgóiknak a nem mindennapi nemzetközi feladathoz való nagyszerű hozzáállását is jelenti, ami nélkül ma már nem születhet egyetlen komoly nemzetközi eredmény sem.

Ha már itt tartunk, a montreali torna végeredménye az erőviszonyok milyen alakulására mutatott, azaz pontosabban, megvan-e a kellő értéke az olimpia labdarúgó-eseményének?

— *Két évet kell visszaugrani az emlékezésben. Az NSZK-beli VB-n Lengyelország bronzérmes lett, az NDK alig-alig maradt el a legjobbaktól. Az olimpia kettejük „párharcát" hozta az aranyéremért, — a világ labdarúgása pillanatnyi erőviszonyainak megfelelően. Ki vonhatná ezt kétségbe? Márpedig ha ez így volt, a sportág erejének nagyszerű felmérését jelenti a VB-k és EB-k között vagy mellett.*

Véleménye szerint például mi a helyzet jelenleg Európa labdarúgásában —, a világbajnoki selejtezők előtt?

Nem sokat változott a helyzet

az elmúlt időszakban. Még mindig az NSZK és Hollandia jár az élen, mögöttük sorakozik fel egyre inkább Csehszlovákia, az NDK, feljövőben van Anglia, számolni kell Olaszországgal. Jugoszlávia is az első sorokban menetel, rájuk azonban a hangulati elem jellemző, nagy eredmények után alapos visszaesés is tapasztalható náluk. Mint például az EB-n...

S mi lesz velünk

már mint világbajnoki szereplésünkkel?

— *Nem közhely, nagyon nehéz a dolgunk. Nemcsak azért, mert a Szovjetunió és Görögország a selejtezőbeli ellenfelünk, hanem azért is, mert ha innen győztesen kerülnénk ki, még egy dél-amerikai ellenfél is várna ránk, Peru vagy Chile. Sokan eleve elparentálnak bennünket, mi azért ezt olyan könnyen nem adjuk. Megvannak azok a játékosaink, akik meg tudják oldani az egyáltalán nem könnyű feladatot. Bízom bennük, s remélem, nem csalatkozom...*

Mi a véleménye ezzel kapcsolatban a szovjet csapat utóbbi megingásairól?

— *Véleményem szerint a Dinamo Kijevre épülő szovjet válogatott kicsit túlhalmozta a mérkőzéseket. Kivették a játékosokat a bajnoki küzdelmekből, csak barátságos és nemzetközi találkozókat játszottak, így amikor igazi küzdelemre került a sor, nélkülözték a mindennapok „erőpróbáit"... Bizonyos vagyok benne, hogy a szovjet labdarúgás vezetői ezt éppen így látják, s a bajnoki küzdelmekben hamarosan ott lesznek majd megint Blohinék, hogy azután a visszanyert önbizalom és forma alapján megint csak a válogatott csapat gerincét képezzék. S nem a mi örömünkre...*

Utolsó kérdés. Hogyan vélekedik *Kazimierz Górski*, a lengyel, és *Ante Mladinics*, a jugoszláv szövetségi kapitány leköszönéséről, illetve leváltásáról?

— *Górskit nagyon sajnálom, hiszen olyan eredményeket ért el a lengyel válogatottal, mint előtte senki sem. Az nem az ő hibája, hogy a VB után agyondédelgetett játékosok már nem találtak vissza a „hétköznapokba", vagy hogy egyesek a vándorbotot vették a kezükbe. A morális visszaesésben Górskinak már nem volt megfelelő ereje a „megállj" vezényléséhez...*

— *Mladinicsot kevésbé ismerem, vele kapcsolatban minden bizonnyal szerepet játszott, hogy a Jugoszláviában sorra került Európa-bajnokságon jóval többet vártak a „plávi" (kékek) együttestől. Európa-bajnokságot! S hogy ez nem így lett, mindenki elégedetlen, várják a következő kapitányt... Ez a mi sorsunk!*

Hoffer József

A Bajnokok Tornája döntője után (Újpesti Dózsa—Rába ETO 5:1) Baróti Lajos adta át a kupát Fazekas Lászlónak, a győztes Újpesti Dózsa csapatkapitányának (MTI Foto)

Látványosabb

Ú. Dózsa—SBTC 4:1. Tóth A. kapura lő Gecse mellett (MTI Foto, Németh Ferenc felv.)

Azt szokták mondani, hogy az új bajnokság, egyben új reményeket is jelent. Élteti az az embert az a hit, hogy az az erőfeszítés, amelyet az MLSZ a labdarúgás felemelkedése érdekében tesz, nem hiába való. Tagadhatatlan, hogy két év alatt már sokat javult a helyzet, főleg az utóbbi esztendőben, amikor is a Ferencváros fiatal, átszervezett csapatával, nagy rivalizálásra kényszerítette a legjobbakat, s új vérkeringést adott a bajnokságnak. Nemzeti tizenegyünk is jobban szerepelt, mint az előző években. Jogos tehát az elvárás: a lendület az új bajnokságban fokozódjék, valamennyiünk, elsősorban a szurkolók örömére.

Nos, a nyitány sikerült.

Egymást követték a meglepetések, sok gól született, akadt néhány izgalmas, színvonalas mérkőzés, fordulónként százezer ember szurkolta végig a találkozókat, s a kettős mérkőzéseken, a rangadó jellegű összecsapásokon legalább háromnegyed részben megtelt a Népstadion betonkaréja. Ki tudja, hányadszor, ismét meggyőződhettünk arról, hogy nálunk milyen népszerű sportág a labdarúgás.

De túl az általánosságokon, érdemes azt is fontolóra venni, hogy az eddigi fordulók milyen szakmai tapasztalatokat hoztak, legalábbis első benyomásra. Erről beszélgettünk, három kitűnő szakemberrel: *Mészáros József* mesteredzővel, *Illovszky Rudolf* mesteredzővel, a Vasas szakvezetőjével, és *Várhidi Pál*lal, az Újpesti Dózsa vezető edzőjével.

Mészáros:

„Állóképességben utolértük a világ legjobbjait, de...“

Mészáros József, az MLSZ ellenőreként nemcsak a bajnoki mérkőzéseket látogatta, hanem figyelemmel kísérte a felkészülést, s a versenyidőszakban is jó néhány edzést végignézett. És mint mondta, azt tapasztalta, hogy nagy az igyekezet, s alapos, sokrétű az edzésvezetés. Azt is megemlítette, hogy felfokozott várakozással várta a rajtot. És azóta mindig ott ül a lelátón, a kettős rangadókon éppúgy mint vidéken.

Dicsérettel kezdte:

— *Magam is alátámasztom azt a régebbi keletű megállapítást, hogy a játékosok küzdőképessége példás, s főleg állóképességben már közel vagyunk ahhoz: utolérjük a világ legjobbjait. Egyre több az olyan játékos, aki képes az egész pálya bejátszására, mégpedig gyors tempóban, kevés pihenéssel. És ez azért fontos, mert minél több egy csapatban az ilyen játékos, annál gyorsabb, mozgásosabb, eredményesebb lesz a csapatjáték, élvezetesebb a mérkőzés. A játékosoknak ezt az erényét azonban nem helyes úgy hangoztatni, mert lényegében véve igazán elvárható, hogy a mérkőzéseken küzdjenek, s állják az iramot.*

— *Örülök annak, hogy további fejlődést látok a védekezésben. Igaz, hogy az emberfogással vannak még bökkenők, a szerelés sem mindig elég kemény, határozott és jóütemű, de hátul már gyorsabbak, ügyesebbek a váltások, ésszerűbb a helyezkedés, szervezett a játék. És egyre több azoknak a védőknek a száma, akik segítik a támadójáték kibontakoztatását is. Ez a Vasas és az Újpesti Dózsa játékában észlelhető legjobban. Ez a két csapat, de a Ferencváros is éppen azért alakít ki a középpályán emberelőnyt, mert a hátsó játékosai is felnyomulnak. És ami fontos időben vissza is érnek!*

Aztán bírált:

— *De a folytatás elmarad. Hátulról ugyan elindul, elér a középső harmadig, de tovább már megszakad a játék folyamatossága, gyakori a rövidpasszos sablon, kis területre szorítkozik a játék. Nagyon ritkán látni példás súlypontáthelyezéseket, hosszú, tért ölelő keresztlabdákat. Erre a középpályások ritkán vállalkoznak, mert félnek, hogy nem tudják pontosan, s időben elrúgni a labdát. Pedig a tömör védekezés egyik ellenszere éppen a gyors fordítás. Bizonyára furcsa, hogy rossz szereplése dacára, az MTK-VM csapatát említem jó példaként, de való igaz, hogy a kék-fehérek bátrabban próbálkoznak hosszú indításokkal. Sajnos, a kombinációkban kevés a tudatosság.*

Ceruzát, papírt vett elő, s rajzokkal bizonygatta igazát. Mígnem rátért a csatárjátékra:

— *Nagyon kevés a széleken vezetett támadás, s kevés az olyan játékos is, aki kint marad a vonal mentén, s egyáltalán szélsőt akar játszani. Nem látni — vagy legalábbis ritkán — szélsebes elfutásokat, szárnyváltásokat. Gyakran előfordul, hogy aki leadja a labdát, mint aki jól végezte a dolgát, megelégszik, megáll, ahelyett, hogy labda nélkül is nyomban helyezkedne, befutna üres területekre. Robbanékony megugrások, helycserék nélkül nem lehet szétzilálni a védelmet. Az ilyen csatárokat könnyű lefogni.*

Azt mondta még, hogy Achilles-saroknak számít a fejjáték is. De javulásra lehet számítani, mert az edzéseken egyre életszerűbb a gyakoroltatás, s ennek meglesz az eredménye.

Illovszky:

„A játék elszántságot tükröz“

Illovszky Rudolf is azt a gondolatot fejtegette, hogy az alapos felkészülésnek kamatoznia kell:

— *Mi is nagyon becsületesen készültünk, intenzívebbek voltak az edzések, mint régebben a nyári időszakban bármikor. A Bajnokok Tornája megfelelő felkészültségi, fizikai állapotban találta a csapatot, s sorozatmérkőzések hatékonyan segítették a formába hozást, a jobb csapatjáték kialakulását. A tavaszi nagyszerű szereplés után, bizakodva, kellő önbizalommal vágtunk neki az idénynek, mégpedig azzal az elhatározással, hogy szakítunk a hagyománnyal, s elejét vesszük a szokásos őszi botladozásoknak.*

Az ellenfelekről is beszélt:

— *Elszántságot tükrözött a játékuk. Nem találkoztunk egyetlen olyan csapattal sem, amely elkedvetlenedett volna. Azt mondhatom, hogy kialakulóban van egy olyan küzdőszellem, amely az első perctől kezdve az utolsóig tart. És ez így van rendjén. S mivel a játékosok erőnléte is megfelel a követelményeknek, szinte törvényszerű, hogy javuljon a csapatjáték is. S erre nagy szükség is van. Az ilyenfajta törekvéseket nagyszerűen segíti az NB I felemelt létszáma, hiszen több a játékalkalom.*

lesz a játék ?

Elgondolkozott.

— *Sokat várok a most következő időszaktól. Most már csak újra szombatonként vannak mérkőzések. És ez azt jelenti, hogy sokkal több idő marad az egyéni foglalkozásra, a speciális képzésre, a szerkezeti játék egyengetésére, hiszen bajnoki mérkőzések nem követik egymást. A sűrített időszakban erre csak hétfőn maradt idő. Most elnyújtottabbak lehetnek az edzések, intenzívebben lehet gyakorolni ismétlődő technikai mozgásokat.*

Határozottan mondta.

— *Meggyőződésem, hogy az idei bajnokság a tavalyinál is érdekesebb, izgalmasabb lesz. Az élcsoportban különösen nagy versengésre számítok, s őszintén remélem, hogy a Vasas is ott lesz azok között a csapatok között, amelyek jó játékkal, szép eredményekkel minél többször hallatnak magukról. Fontos feladatnak tartom, hogy a Vasas olyan labdarúgást játsszon, amelyet manapság korszerűnek mondunk. Ha látványosabb lesz a játék, még többen lesznek a lelátókon.*

Vasas—Tatabánya 5:1. Arany felszabadít Izsó elől (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

Várhidi:

„Emelni a tudásszintet!"

— *Hű, de nagy versenyfutás lesz! Amelyik csapat az idén bajnokságot nyer, az igazán büszke lehet* — mondta az Újpesti Dózsa edzője, Várhidi Pál. És mindjárt meg is okolta, hogy miért?

— *Több lesz a pályázó az első helyre, legalábbis az eddigi tapasztalatokból erre lehet következtetni. A Vasas elsőrangúan kezdett, s nehéz, rangadó jellegű mérkőzéseken is túl van már, de túl a helyezésükön, játékuk is fejlődik. Egységesek, tudatosak, s jó a sorsolásuk is. A Ferencváros változatlanul bajnokjelölt, s biztos, hogy felzárkózik majd a Honvéd és a Videoton is. Úgy gondolom, hogy a mi csapatunk is többre lesz képes, mint tavaly.*

Tovább taglalta a mezőnyt.

— *Meglepetés számomra az MTK-VM és a Csepel mérsékelt szereplése, s az is, hogy a Bajnokok Tornáján nagyszerűen szerepelt Rába nem képes többre. Dehát itt is, ott is csapatépítés folyik, s ez a tény bizonyos gátló körülményekkel is jár. Az az érzésem, hogy a mezőny három részre szakad majd: öt-hat csapat külön harcot vív a dobogóért, ugyanannyi a középmezőnyben való helyfoglalásért, s számos csapat küzd majd a kiesés ellen. Sajnos, az az igazság, hogy néhány olyan csapat is van az NB I-ben, amely még nem érett meg élvonalbeli szereplésre.*

Érdekes megállapítást tett:

— *A mezőny erőnlétben erős. Úgy ítélem meg, hogy állóképességben, futásban a legjobbak már utolérték a nemzetközi élmezőnyt. Erőnléti vonatkozásban már nehéz kitűnni vagy előnybe kerülni, most már az dönti el a csapatok közötti rangsort, hogy melyik együttes tud jobban futballozni. Ezért mindenkinek arra kell fektetni a fősúlyt, hogy emelkedjék a játékosok egyéni tudásszintje, s ezen keresztül a csapaté is. A jövő a színes, eleven, sok mozgásos támadójátéké. Már tavaly is, de még inkább az idén tavasszal is azt tapasztaltam, hogy a csapatok idegenben is bátrabban kezdeményeznek, mint ahogyan azt a múltban tették. Nos, az új bajnokságban még inkább ez a helyzet. És az ilyen felfogás előreviszi a labdarúgásunkat.*

Csapatáról is beszélt:

— *Mi most valami újjal próbálkozunk. Az az alapelgondolásunk, hogy mozgásban, s lehetőleg gyors mozgásban legyen az egész csapat, mégpedig azok is, akiknél éppen nincs a labda. Minden idegszállal a góllövésre törekszünk, alkalmazni akarjuk a játékos, könnyed technikai elemeket, s a gyakori kezdeményezés érdekében különös súlyt helyezünk arra, hogy a labda birtokában minél többen felfejlődjenek a támadások befejezéséhez, s hátul csak azok maradjanak, akik biztosítják a védelem stabilitását. Most a csapatban sok a fiatal, s ezek eleven mozgásukkal, gyorsaságukkal, de egyre szélesedő játéktudásukkal is, egyre alkalmasabbá válnak a feladatok megoldására. Látványos labdarúgást, fejlődő támadójátékot remélek, s nagyon örülnék, ha ismét a Dózsa rúgná a legtöbb gólt, mondjuk vagy százat!*

Eddig a három szakember véleménye.

Egybehangzóan azt állítják, hogy az új bajnokság általános tapasztalatai első benyomásra kedvezőek.

De vajon milyen lesz a folytatás? Erre alkalmasint érdemes lesz visszatérni.

Németh Gyula

Vasas—Csepel 2—0. A nagy igyekezetben Kovács és Gass egymást akadályozza a fejelésben (MTI Foto, Kovács Gy. felv.)

— Ez az én új világom

Az Ú. Dózsa öltözője előtt állt társaival. Közvetlenül Dunai Ede és Tóth József szomszédságában. Kicsit arrébb Sarlós és Kolár. Végül megjelent Bene is, s a csapat elindult melegíteni.

— *Ez az én új világom* — mutatott körbe *Viczkó Tamás*, aztán eltűnt a játékoskijáróban. Mindez tíz perccel az idénnyitó előtt történt. Viczkó augusztus 20-án, a Salgótarján elleni mérkőzésen mutatkozott be bajnoki találkozón az Újpesti Dózsa színeiben.

Nem kapott könnyű ellenfelet. *Jeck Ferenc* az NB I egyik legtapasztaltabb balszélsője. Harmincötödik évében jár, s ismeri a futball minden csínját-bínját. Ravasz róka, aki, ha csak egy pillanatra is magára hagyják, azonnal kihasználja. Viczkó nem hagyta élni. Ha kellett utánanyargalt a másik oldalra, s ott szerelte. Jeck csak a fejét csóválta, néha méltatlankodott, de „vette a lapot". Megpróbált éppolyan kemény lenni, mint a hátvéd. Ez nem sikerült. A párharcokból Viczkó került ki győztesen. A mérkőzést simán nyerték a lila-fehérek. Ilyenkor, a levonulás perceiben mindenki a góllövőket keresi szemével. Mi Viczkó Tamást figyeltük. Éppen Dunai Ede és Tóth József magyarázott neki valamit. A hátvéd bólogatott.

Nyilván hibáira hívták fel figyelmét. És ezeket az intelmeket pontosan ilyenkor a legkönnyebb megszívlelni és tanulni belőlük, — a győzelmek után.

Ú. Dózsa—SBTC 4:1. Szűcs véd Fazekas elől (MTI Foto, Németh Ferenc felv.)

12 év az Üllői úton

Viczkó átigazolása meglepetést keltett még szakberkekben is. Tősgyökeres ferencvárosi, együtt nőtt fel azokkal, akik a zöld-fehérek mai sikereinek főszereplői. Tulajdonképpen egy hármas csere gondolata nyomán röppent fel a neve. Ha a Tatabánya megkapja Juhász Pétert, s ha a Ferencvároshoz igazol Dombai, akkor Viczkó mehet a lila-fehérekhez. Végül minden pontosan így történt, s a hátvéd átköltözött az Üllői útról a Megyeri útra.

S vajon milyen érzésekkel?

— *A Ferencvárost nagyon szerettem, s ma is így vagyok anyaegyesületemmel* — mondta nekünk. — *Ott nőttem fel, minden odakötött egészen mostanáig.*

— Mikor került a Fradiba?

— *Tízéves koromban. Tizenkét évet fociztam az Üllői úton. Végigjártam az iskolát. Sajnos, az első csapatban nem tudtam gyökeret verni.*

— Az ok?

— *Nem nehéz erről beszélni. Akik ott velem játszottak, úgy érzem, jobbak mint én. Csupa válogatott labdarúgó. Tőlük csak tanulni lehetett. Megpróbáltam felvenni velük a versenyt, de valahogy bennem volt a kisebbségi érzés velük szemben. Ezért aztán tulajdonképpen megelégedtem azzal, hogy tartalék vagyok.*

— Hányszor játszott az első csapatban?

— *Mindössze nyolcszor. Gondolkodtam azon, hogy lépnem kellene, de nem tudtam hogyan. Ezért ért váratlanul az ajánlat, amit kaptam. Nem haboztam, úgy gondoltam, eljött a nagy fordulat életemben. Ha ezt nem ragadom meg, akkor talán soha többé nem jön el az alkalom az igazi bizonyításra.*

Így került a Megyeri útra.

Nagyon jó Újpesten!

Vajon milyen érzés lila-fehérben? Hogyan fogadták az új fiút? Kikkel barátkozott meg elsőként? Hogyan találja meg a helyét az új környezetben? Beszélgettünk ferencvárosiakkal is. Az volt a vélemény, hogy ez a szorgalmas, törekvő és értelmes fiú egy másik közösségben talán jobban fel tud oldódni, többre lesz képes.

Várhidi Pál is különös figyelmet szentelt a játékosnak. Mint egykori hátvéd jóval hamarabb figyelt fel erényeire, hibáira, mint mások. S aztán döntött. Jobbhátvéd lesz!

— *Számomra nem idegen ez a szerepkör* — mondta Viczkó. — *Ifista koromban játszottam szélsőhátvédet, csak később kerültem beljebb. Voltam beállós, középpályás is. Amit a Dózsában várnak tőlem, nagyon szeretem. Azok közé tartozom, akiknek ízlik a szoros emberfogás. Nálunk, a Dózsában azt várják a hátvédektől, hogy egy az egyben játszanak. Azaz nincsen biztosító ember. Tehát mindenkinek, aki a hátvédsorban szerepel, megvan a maga játékosa. Azt kell semlegesítenie. Ezzel alaposan megnő az egyéni felelősség, de ez nagyon tetszik nekem.*

— Összeszokott társaival?

— *Tóth József, Dunai Ede, Sarlós András játszik hátul. A Salgótarján ellen Ede és Sarlós Andris nagyon jól váltottak. Így nem volt gond a védelemben. S az is nagyon jó, hogy Kolár Endre játszik előttem. Soha nem hagyott magamra. Figyelemmel kíséri az ellenfél bal oldali középpályását, s a bal oldalra kihúzódó előretolt játékosát. Eddig még nem kerültem olyan helyzetbe, hogy egyszerre két emberem lett volna. Mindig tehermentesít, kitűnően érzi mikor kell közbeavatkoznia. Jól is helyezkedik. Van mit tanulnom tőle.*

Játszani és tanulni

Életéről, terveiről faggattuk.

— *Szeretnék még soká játszani, hiszen tulajdonképpen csak most nyílt meg előttem az út. A Dózsában, ha vigyázok magamra, s egyenletesen tudok fejlődni, akkor remélem sokáig megtartanak. Nem vagyok vándormadár típus. Ha 12 évet eltölthetek itt is, akkor elégedett leszek.*

A hátvéd novemberben tölti be a 23-at, tehát a legjobb korba most lép. Ha jól odafigyel, hosszú időre megoldhatja a liláknál az egyik hátvédposzt-gondot. Persze sokat kell még tanulnia. Helyezkedésben, a megelőző szerelésekben. Törekednie kell arra, hogy még tisztábban szereljen. Gyakorolnia kell a felfutásokat. Mostanáig — érthetően — nagyon óvatosan tette ezt. Tudja, megmagyarázták neki, ha elveszíti, vagy rossz helyre adja a labdát a felfutásoknál, akkor az ellenfél a háta mögötti üres területre rúghatja a pettyest, s máris gólveszélybe kerül a saját kapuja. Ezt pedig nem akarja. Viszont ... gólt is szeretne elérni, a DVTK ellen már el is ért.

Viczkó, úgy tűnik, egész életét a labdarúgás szolgálatába kívánja állítani. Három esztendeje már, hogy a TF-re jár, a szakedzői nappali tagozatára. Februárban fejezi be tanulmányait.

Törekvő, tanulni vágyó tetterős fiatal ember. Ha így folytatja, még többre viheti.

Varga Béla

— Készülj Béla, a címlapra kerülsz!

1975 márciusát mutatta a naptár, repülőgépünk úgy fúrta magát a felhőpaplanba, ahogy egy nagy adag fagylalt merül el a tejszínhab tengerében. Az UEFA válogatott Bulgária elleni selejtező mérkőzéséről utaztunk hazafelé, hátunk mögött egy bravúros győzelem, s a döntőbejutás nagy lehetősége. *Bodonyi Béla* azon a blagoevgrádi találkozón a magyar csapat legjobbjai közé tartozott, s így igazán minden oka meg volt arra, hogy jó érzésekkel tele, kényelmesen dőljön hátra a TU 134-es ülésén. A mérkőzés részleteit gyorsan megbeszéltük, de Béla akkor a szokásosnál jóval bőbeszédűbbnek bizonyult. Mesélt, mesélt, a mondókájából kikerekedett eddigi pályafutásának szinte minden részlete. Szülőhelyének, Jászdózsának szeretete, az elválás az otthoniaktól, Debrecen, az Építőipari Szakközépiskola, majd az az iskolameccse, ami úgy látszik, arra volt hivatott, hogy egyszer és mindenkorra meghatározza ennek a 20 esztendős fiúnak a további útját. A DVSC megfigyelőjének néhány perc elég volt ahhoz, hogy felfedezze a csiszolatlan gyémántot, megtegye ajánlatát, s Béla néhány nap múlva már a nagy múltú cívisváros neves sportiskolájában kergette a labdát. Két esztendő telt el így, amikor is *Marosvári Béla*, az NB II-es csapat edzője gondolt egy merészet, s a Békéscsaba elleni találkozóra Bodonyi Bélát állította a csapatba.

Éppen itt tartott a curriculum vitaee, amikor a gép pilótája jelezte, hamarosan Budapestre érünk, készüljünk a leszálláshoz. Béla egy kicsit csalódottan vette tudomásul, hogy elbeszélésének ilyen prózai vége szakadt, de aztán ezt mondta.

— *A többi már úgyis csak egy mondat. Játszom, jól érzem magam, rúgom a gólokat, s szeretnék jó futballista lenni . . .*

Ez történt csütörtökön. Vasárnap, a következő NB II-es fordulóban Bodonyi Béla — ki tudja hányadszor — góljával győzött a DVSC.

Legközelebb, néhány hónap múlva — Debrecenben... Túl voltunk már a bolgárok elleni visszavágón, az UEFA válogatott kiharcolta a svájci döntőbejutást, a DVSC viszont — mint az NB II akkori szenzációja — a Volán ellen játszott rangadót. A látottakról csak annyit, hogy a „Loki" parádés játékkal 4:1-re verte ellenfelét, Bodonyi három gólt rúgott, s a Vágóhíd utcai DVSC pálya 10 000 főnyi közönsége őt tapsolta. A mérkőzés után egy pohár Cola mellett üldögélve újra fülig ért a szája a boldogságtól.

— *Ezzel a játékkal talán örökre megváltottad a jegyet az NB I-re* — mondtam, de azonnal láttam, hogy a célzás — célt tévesztett...

— *Ne hidd, hogy így van* — mondta. — *Nem megyek el Debrecenből. Olyan jó itt, hogy azt el sem tudom mondani. Kiss Laci, Vaczlavik Feri, Gottdiner Sanyi, de az egész csapat úgy szeret, úgy dédelget, mintha az öccsük lennék. Nem hagyhatom itt őket... Legalább egy évig itt maradok. Jót tesz ez nekem is, s talán a csapatnak is. Aztán... majd meglátjuk.*

Megláttuk. Ahogyan Béla mondta — egy esztendő múlva.

— *Készülj Béla, címlapra kerülsz* — harsogott Lukács Sanyi hangja a kispesti Honvéd-pálya folyosóján. A válogatott balhátvéd talán a fotóssal való jobb viszonya következményeként tudta meg a „titkot", mindenesetre nem hagyta, hogy sokáig az maradjon. Nem volt a hangjában semmi irigység, sőt őszinte lelkesedéssel magyarázta a fülig piros srácnak, hogy ilyenkor mit illik s mit nem... Bodonyi egyik lábáról a másikra állt, nem tudta, mi ez a nagy hűhó körülötte, hiszen szinte még meg sem melegedett a helye az öltözőben, alig néhány előkészületi mérkőzésen, illetve Bajnokok Tornája találkozón volt túl — piros-fehér színekben. Igaz, ezeken a mérkőzéseken úgy játszott, ahogy Debrecenben, rúgta a gólokat, veszélyes volt a kapura, s kizárt szinte minden versenyzési lehetőséget, ami a jobbszélső posztot illeti. Amikor aztán egyedül maradtunk, így szólt:

— *Hát most itt vagyok... Mi vár rám, ki tudja? Az azonban tagadhatatlan, hogy eddig velem csak kellemes dolog történt. Tudod, egy vidéki NB II-es játékos úgy van az élvonallal, mint a bevonulás előtt álló suhanc a katonasággal. Fél tőle, aztán amikor ott van, rájön arra, hogy az öregek meséje nem más, mint legenda. Itt sem, ott sem kell a folyosót fogkefével felpucolni! Nagyon szerettem Debrecent, de eljött az az idő, amikor döntenem kellett. Ha NB I-ben akarok játszani — jönnöm kell, mert ki tudja, újabb egy esztendő múltán hívnak-e majd valahová?*

— Boldog vagy?

— *Az még nem, de megnyugodtam. Itt minden lehetőségem megvan a bizonyításra. Játszatnak, bíznak bennem, az idősebbek itt is szeretnek, támogatnak. Egyetlen rossz szót, egy szidást nem kaptam senkitől, pedig a kezdet kezdetén néha azt sem tudtam, melyik a mi kapunk, s melyik az ellenfélé? Aztán Kocsis Lajos játékát figyelve egyszerre világos, tiszta lett minden. S azóta nincsen probléma.*

— Szóval, nem bántad meg...

— *Nem, dehogy, sőt... ha talán valamivel előbb...*

Az első NB I-es mérkőzésére — ilyen a sors — a Békéscsaba ellen került sor. Ezt a rajtot — 1—1 — a többi Honvéd játékos szeretné mielőbb elfelejteni, de Bélának mégis csak ez volt az első... Semmi elfogódottság, félelem nem látszott rajta. Játszotta, amit tud, sokat futott, ügyesen cselezett, volt néhány jó lövése, s közel állt ahhoz is, hogy...

— *Ne is említsd, azt hittem ott menten elsüllyedek szégyenemben. 1—1 volt már az eredmény, amikor egy szöglet után elém pattant a labda. Ha azonnal elrúgom, talán gól, talán kimegy a labda a pályáról... Megcsináltam a cselt befelé, Kerekes és Vágási alól „kiszaladt" a talaj, s én szemben álltam Bugyikkal. Na Béla, ha ezt berúgod, futott át rajtam a gondolat, s ahelyett, hogy nagy erővel rúgtam volna a labdát, bal belsővel megpróbáltam elguritani a kapus mellett. Az NB II-ben nincs kapus, akinél ez nem gól... Bugyik megfogta. Lehet, hogy ennyi a különbség a két osztály között?*

A haja csapzott, borzas volt, látszott rajta: sokat adott volna, ha az ő góljával nyernek. Nem volt kedvem tovább faggatni, hagytam, hadd főjön a saját levében, így érlelődik igazi játékossá. Aki annyi, de annyi gólt lőtt már, érezze meg a kihagyott helyzetek okozta bánatot is, hátha annyira kellemetlen, hogy soha többé nem akar találkozni vele. Néztem utána, ahogyan léptei végig kopogtak az öltöző már régen kiürült folyosóján. Vállán lógó zakójának belső zsebéből kikandikált egy újság. Benne a hír arról, hogy a szövetségi kapitány a 21 éven aluliak válogatottjába Bodonyi Bélát is meghívta...

Lakat T. Károly

Bajnokok Tornája: Bp. Honvéd–Vasas 2:1. Válogatottak csatája: Török becsúszással szereli Pintért (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

Lesz-e Debrecennek és Pécsnek

Folyik a harc az NB II-ben is. Esélye legfeljebb papíron van egy-egy csapatnak, a jósok és jóslatok vasárnaponkint sorra megbuknak. A legbiztosabb tipp is csak ritkán jön be. Többek között ezért is érdekes a bajnokság. Hogy mégis vannak csapatok, amelyeket a feljebbjutásra a többieknél esélyesebbeknek tartunk? Úgy gondoljuk, ez természetes is, hiszen aki jól ismeri az NB II-t, a Debreceni VSC-t és a Pécsi MSC-t a feljutók közé sorolja. A 34 éves Makray Balázs az NB II legidősebb együttesének a vezető edzője. 1964-ben esett ki a DVSC az NB I-ből és ma mindenki ettől a csapattól várja Debrecenben, hogy a nagyerdei stadionban jövőre újra NB I-es mérkőzéseket láthat majd. Pécs új csapata most van kialakulóban. A húszas mezőny talán legfiatalabb gárdája Kovács Imréé, s ez a tizenegy valóban az osztály egyik legjobbja.

„Most, vagy soha!"

Kicsit ugyan sántít az edzői jóslat, de ő rögtön hozzátette:

— *Természetesen, az én számomra. Ha ugyanis most nem sikerül, a DVSC tovább próbálkozik, később felkerülhet, az én szerepem azonban — minden bizonnyal — véget ér.*

Aztán így folytatta:

— *Csodák nincsenek, a mai gárdának ez az utolsó nekifutása ...*

*

A 34 éves *Makray Balázs* az egyik legfiatalabb vezető edző a Nemzeti Bajnokságban. Két éve, karácsony táján hagyta abba a játékot. Szépen búcsúzott, a debreceniek 2:1-re legyőzték a Kaposvári Rákóczit. Két héttel később már keményen dolgoztatta azokat, akikkel a küzdőtéren sokáig harcolt.

DVSC—Volán 3:2 — Rákoscsabán Kiss Lászlót, a mezőny legjobbját, a második gólja után boldogan ölelgetik a debreceniek (Geleta P. felv.)

— *Ha most ősszel nem lesz baj a csapattal, bizakodhatunk. A DVSC ugyanis évek óta „tavaszi" csapat. Két éve ősszel még kieső helyen végzett, a végén 5. lett, őszi 15 pontjával szemben tavasszal 28-at szerzett. A legtöbbet a 20 csapat közül és mindössze négy ponttal maradt el az NB I-be jutott Kaposvártól. Egy éve, őszi 21 pontjához tavasszal ismét 28-at gyűjtött, s negyedik lett!*

*

Debrecen az ország harmadik városa, sportéletünk egyik legnagyobb bázisa, a labdarúgás szerelmeseinek ezrei — vagy talán tízezrei — laknak a város falai között. És DVSC-szurkolók szinte mindenütt találhatók. *Kovács Károly*, az Egyesült Izzó dolgozója például bőrig ázott, amíg az Örs vezér téri metró végállomástól a 67-es buszig 20—30 métert futott, de neki — úgy látszik — megérte! A buszban már „otthon" érezhette magát, legalább húsz, Pesten lakó debreceni igyekezett a Volán—DVSC mérkőzésre. Szinte csepegett a víz ruhájukból, de nem fordultak vissza, kimentek Rákoscsabára.

— *Érdemes volt?* — kérdeztük egyiküket visszafelé jövet.

— *Bárcsak gyakrabban találkozhatnánk velük* — válaszolta boldogan.

— *Nem kell sokáig várnia* — replikázott egy optimista ...

— *Igen, de az NB I-ben is csak hat pesti csapat van —*, így egy ősz hajú.

— *Ha Kiss Lacinak úgy megy, mint a Volán ellen, ott sem lesz baj* — jegyezte meg egy boldog szurkoló.

*

„Alma nem esik messze ..." Kitűnő példa a közmondás a Kiss-családra. Az apa valamikor a DMTE-ben játszott. A három fiú a labdával a DVSC-ben ismerkedett meg. Később szétszóródtak. A legidősebb a Hajdú Vasas játékosa lett, a középső, László (visszatérve három éve a DEAC-ból) a DVSC, míg a Bp. Honvédot és a DVTK-t megjárt Tibor az MVSC játékosa. Kiss László, aki egyébként magyar szakos középiskolai tanár, olykor a futballpályán is tanári módon játszik. Rengeteg gólt lőtt eddig, s ezt a jó tulajdonságát mint középpályás néha most is csillogtatja. Egyszer, még három éve, a DEAC a Kecskeméti TE-t 5:2-re győzte le s mind az ötöt Kiss László lőtte! A múlt évben 9 góllal iratkozott fel a góllövő listára, most kettőt rúgott a Volánnak (a harmadiknál közrejátszott), s a mezőny legjobbja volt.

*

Persze túlzás lenne Kiss Lászlót a többiek fölé emelni. A mai DVSC-ben elsősorban a csapatmunkát lehet dicsérni. Érdekes, hogy a hatalmas termetű legények (legalább a csapat fele erős testű, 180 cm-en jóval felül) nagy súlyuk ellenére ügyesen mozognak, gyorsak, s nem fáradékonyak. De — nem mindegyikük és nem mindig ...

Böngészgetünk a keret névsorában. Bodonyi I., Kun, Kiss László 1947-ben, Gottdiener 1948-ban, Vaczlavik, Lipők, Vachter 1946-ban (!) született. És ők mind a heten legtöbbször kezdőemberek a mai DVSC-ben. Így aztán érthető az edző aggodalma. (Jövőre, ennek a csapatnak már nincs „sánsza", ismételgette Makray Balázs.)

*

— Jó, jó — mondhatná bárki, aki ezeket a sorokat olvassa. — De mi lesz jövőre, ha „ez" a csapat célba, pontosabban az NB I-be ér? ... Ennyi idős játékossal. Hiszen köztük vannak az együttes kulcsjátékosai is. A többiek igen tehetséges fiatalok, akik — ha beérnek — nyugodtan vehetik át a stafétabotot az idősebbektől. A keretben nyolc húsz év körüli fiatal van (legtöbb saját nevelésű), akiknek többsége már játszott is a csapatban. Makray szerint, „ha most beépülnek a csapatba, akkor jövőre nem lesz baj".

Tizenkét éve esett ki a DVSC az NB I-ből. Azóta várják Debrecenben a csapat visszajutását. És így van ezzel az a néhányszáz Pesten lakó DVSC-szurkoló is, akik alig várják, hogy a vasutas-együttest ne Rákoscsabán vagy Budafokon, hanem az újpesti vagy az Üllői úti pályán lássák.

És ha mégsem sikerül?

(1975 nyarán, 17 évi folyamatos szereplés után, a pécsiek búcsút mondtak az NB I-nek. Kiesése után az együttest alaposan átalakították. A PMSC, nagy meglepetésre, az NB II-ben sem úgy szerepelt, ahogy azt Pécsett várták, illetve elvárták. Az idén áprilisban Kovács Imre, az MTK-VM volt vezetőedzője, aki két évet — 1968, 1969 — már volt a jogelőd Pécsi Dózsának az edzője, került Garami József helyére.)

— *Persze, a helyzet lényegesen nehezebb, mint 1968-ban volt* — emlékezett vissza Kovács Imre. — *Annak idején több, későbbi válogatott is játszott nálunk, s csak kuriózumként említem, négy doktor-játékosunk (Dunai, Bérczesi, Móricz, Vajda) is volt. Akkor tűnt fel Kocsis, Maurer és Máté. 68-ban és 69-ben egyaránt a hatodik helyen végeztünk. Most áprilisban a csapat már minden reményét elveszítette a feljutásra. Így aztán elkezdődhetett az új keret kialakítása, felkészítése a nagy feladatra, a visszajutás kiharcolására.*

(A Pécsi MSC a legfiatalabb NB II-es együttes. Az átlagéletkor a 23 évet sem éri el. Nem jelent ez hátrányt a feljutásért folyó nagy harcban? A csapat még tapasztalatlan, éretlensége nem vezet kapkodáshoz?)

— *Legtöbb játékosunk 21—23 éves. Van két ifi-válogatottunk (Toma, Nagy Imre), a jobbfedezet Kiss Sándor is csak húszéves, míg a csapatkapitány Kincses, 26 évével, a legidősebb. Sajnos, az együttes éretlensége néha okoz kisebb galibát. Fiatal gárda a mienk, a fiatalság minden előnyével és hátrányával. Ha az előttünk álló*

NB I-es csapata?

feladatok megoldására gondolok, úgy érzem, egy kicsit túl fiatal is. Vannak ugyanis ezzel kapcsolatos morális problémáink is. A fiatalok legtöbbje másképp gondolkozik, mások az igényeik. De ugyanakkor azt is látjuk, hogy — bár labdarúgó fiatalokról van szó, — feltétlen elfogadhatók, mert 1. szakmailag sokat kapunk tőlük, 2. formálhatók. Nemcsak szakmailag, hanem emberileg is! Van, aki elkallódik (mint például az ifi válogatott Hámori), de legtöbbjük megmarad és szívvel, lélekkel dolgozik.

(Vannak ebben a munkában segítőtársak? Hogyan dolgozik a szakosztály?)

— Az ember- és játékosformálás egy labdarúgószakosztályban, ezt sokan tudják, nem könnyű. A mi szakosztályunk erős, szinte minden vezető részt kér és részt vesz a munkában. S ami a legfontosabb: nemcsak úgy, ímmel-ámmal. Ezért, illetve ezért is jó a hangulat nálunk, s ez a jövő szempontjából nagyon biztató.

(Pécsett mindig nagy közönsége volt az NB I-es mérkőzéseknek, viszont az NB II-eseknek nem volt valami nagy sikere a városban.)

— Ahogy vesszük. Mi nem panaszkodhatunk, bár lehetne jobb is, több is. Most 5—6000 néző látogatja mérkőzéseinket, s biztos vagyok benne, ha a PMSC eredményesen szerepel, még többen biztatják majd a fiúkat! Persze, ehhez jó csapatra és színvonalas, eredményes játékra van szükség. S ha ez meglesz, újra visszaköltözhetünk a nagyobb befogadóképességű vasutaspályára.

(Az első rangadót a PMSC a BVSC ellen elveszítette. A vereség egyik oka a támadók erőtlensége volt. A több mint 20 szögletből még csak gólveszélyes helyzet sem alakult ki a pesti kapu előtt. Néha úgy szaladtak egy csomóban a játékosok a labda felé, mint egy rögbimérkőzésen.)

— Kétségtelenül elkelne nálunk elöl egy robusztus, kemény középcsatár, aki gólt, gólokat szerezne. De nemcsak ez hiányzik a pécsi csapatból. A játékosok tapasztalatlansága még sok nehéz percet okoz majd nekünk. De egymás után jönnek a hazai és idegenbeli rutinszerző mérkőzések, s a kemény harcban fiatal játékosaink biztosan megedződnek. Idő kérdése ez, de érdemes kivárni, mert utána biztosan sok örömünk lesz a csapatban és játékában.

(Pécsett világosan megjelölték a bajnokság kezdete előtt a célt, az NB I-be jutást. Mire alapozták ezt?)

— A terv reális! Lehetőségeink kedvezőek, hiszen az NB I-ből nem volt kieső, a két legerősebb NB II-es csapat feljebb jutott.

(És ha mégsem sikerülne?)

— Minden elképzelhető. Előfordulhat, hogy nem sikerül, de ez a csapat olyan szilárd alap, amelyre építeni lehet. És akkor majd legközelebb sikerül. Igaz, ez nyom nélkül nem múlhatna el. De mindnyájan, mindent megteszünk azért, hogy sikerüljön!

Nagy József

BVSC—Pécs 1:0. Dárdai L. kitör Antal és Turtóczki között (Záhonyi I. felv.)

A Bajnokok Tornájának győztese az Újpesti Dózsa. Álló sor balról: Rothermel, Vickó, Kolár, Dunai III, Sarlós, Tóth J. Guggol: Fazekas, Bene, Fekete, Zámbó (MTI Foto)

BAJNOKOK TORNÁJA

Valamennyi csoportmérkőzés vidéken, semleges pályákon került sorra.

A-csoport

1. Rába ETO 6 pont, 2. Bp. Honvéd 4, 3. Ferencváros 2, 4. MTK-VM 0 pont.

B-csoport

1. Újpesti Dózsa 6 pont, 2. Videoton 4, 3. Vasas 2, 4. Csepel 0 pont.

Az 1. helyért: Újpesti Dózsa—Rába ETO 5:1
A 3. helyért: Videoton—Bp. Honvéd 3:2
Az 5. helyért: Vasas—Ferencváros 2:1
A 7. helyért: MTK-VM—Csepel 1:1. 11-esekkel az MTK-VM nyert.

Balaton Kupa

1. Haladás 6 pont, 2. Tatabánya 4., 3. Dunaújváros 4., 4. Kaposvár 4., 5. Zalaegerszeg 2 pont.

Tisza Kupa

1. Salgótarján 6 pont, 2. Szegedi EOL 4., 3. Dorog 4., 4. Békéscsaba 4., 5. Diósgyőr 2 pont.

Budapest—Vidék 4:1. Budapest csapat. Álló sor balról: Mészáros, Török, Bálint, Gujdár, Rab, Lukács, Váradi B., Izsó, Kántor. Guggol: Pusztai, Nyilasi, Fazekas, Pintér, Ebedli lehajtott fejjel), Magyar, Szabó (MTI Foto)

AZ ÚJ BAJNOKSÁG ARCKÉPCSARNOKA

BÉKÉS-CSABA

ALBERTI JÓZSEF
1951. 7. 20.
Békéscsaba.
174 cm. 70 kg.
B.-csabai Előre
22 m. 1 g.

BÁNÁTI IMRE
1952. 10. 12.
Mezőberény.
176 cm. 73 kg.
Szarvasi MEDOSZ
28 m. 1 g.

BUGYIK JÁNOS
1952. 5. 31.
Aranyosapáti.
182 cm. 80 kg.
Szeghalmi MEDOSZ
13 m.

CSEPREGI JÁNOS
1958. 3. 11.
Békéscsaba.
168 cm. 68 kg.
B.-csabai Előre
4 m.

KEREKES ATTILA
1954. 4. 4. Bp.
182 cm. 77 kg.
B.-csabai Építők
57 m. 5 g.
Válogatott: 3 m.

KIRÁLYVÁRI KÁROLY
1951. 10. 20.
Bakonycsernye.
170 cm. 61 kg.
B.-csernyei TSZ
53 m. 8 g.

KOLESÁNSZKY ZOLTÁN
1947. 11. 1.
Szolnok.
184 cm. 80 kg.
Tapolca
21 m. 2 g.

LÁZA JÁNOS
1946. 4. 8.
Békéscsaba.
180 cm. 75 kg.
61 m. 2 g.

MAGYAR TIBOR
1950. 6. 7.
Csanádpalota.
178 cm. 74 kg.
Csanádpalotai TSZ
36 m. 3 g.

MÁTRAI MIKLÓS
1954. 7. 18.
Várpalota.
175 cm. 70 kg.
Várpalotai Bányász
15 m. 1 g.

NÉMETH LAJOS
1944. 8. 14.
Endrőd.
176 cm. 73 kg.
Gyoma
63 m. 12 g.

PAROCZAI SÁNDOR
1955. 12. 6.
Békéscsaba.
181 cm. 76 kg.
Szarvasi MEDOSZ
44 m. 1 g.
Válogatott: 1 m.

PÁSZTOR JÓZSEF
1954. 3. 20.
Vencsellő.
172 cm. 67 kg.
Vencsellői TSZ SK
53 m. 6 g.

POGÁCS FERENC
1950. 5. 25. Bp.
180 cm. 76 kg.
FŐSPED Szállítók
40 m. 9 g.

TÓTH MÁRTON
1943. 9. 5.
Medgyesegyháza.
187 cm. 81 kg.
Hódmezővásárhely
34 m.

VÁGÁSI SÁNDOR
1955. 5. 22.
Budapest.
181 cm. 78 kg.
Békési Spartacus
41 m.

ZIELBAUER MIKSA
1951. 4. 21.
Medgyesbodzás.
172 cm. 70 kg.
Ú. Dózsa
35 m. 1 g.

ZSÖMBÖRGI JÁNOS
1957. 2. 18.
Békéscsaba.
176 cm. 72 kg.
B.-csabai Előre.
10 m.

BP. HONVÉD

BODONYI BÉLA
1956. 12. 14.
Jászdózsa.
171 cm. 67 kg.
Debreceni Sportiskola

GUJDÁR SÁNDOR
1951. 11. 8.
Szentes.
184 cm. 75 kg.
Szentesi Kinizsi
104 m.
Válogatott: 3 m.

FEHÉRVÁRI JÁNOS
1953. 1. 8.
Orosháza.
177 cm. 71 kg.
Orosháza
105 m. 10 g.

KELEMEN JÓZSEF
1948. 5. 30.
Hatvan.
178 cm. 70 kg.
Szolnoki MTE
182 m.
Válogatott: 3 m.

KOCSIS ISTVÁN
1949. 10. 6.
Csorna.
180 cm. 80 kg.
Csornai Medosz
185 m. 10 g.

KOCSIS LAJOS
1947. 6. 17.
Szeged.
167 cm. 69 kg.
Móravárosi Kinizsi
288 m. 107 g.
Vál.: 33 m. 7 g.

KOZMA MIHÁLY
1949. 9. 1.
Tápé.
179 cm. 73 kg.
SZEAC
227 m. 153 g.
Vál.: 17 m. 3 g.

KŐHALMI GÁBOR
1955. 10. 31.
Szombathely.
177 cm. 73 kg.
Haladás
12 m.

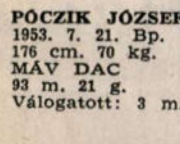
LUKÁCS SÁNDOR
1951. 9. 20. Bp.
179 cm. 73 kg.
Bp. Honvéd
130 m. 2 g.
Vál.: 7 m.

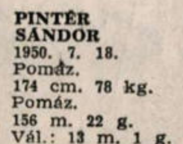
MORGÓS GÁBOR
1954. 3. 5. Bp.
172 cm. 67 kg.
Bp. Honvéd
49 m. 8 g.

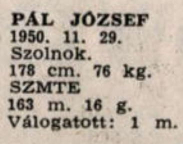
NAGY ANTAL
1956. 10. 17.
Nagyhalász.
189 cm. 82 kg.
Nagyhalászi TSZ SK
14 m. 2 g.

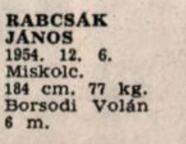
PÓCZIK JÓZSEF
1953. 7. 21. Bp.
176 cm. 70 kg.
MÁV DAC
93 m. 21 g.
Válogatott: 3 m.

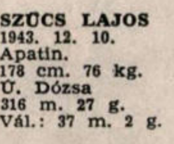
PINTÉR SÁNDOR
1950. 7. 18.
Pomáz.
174 cm. 78 kg.
Pomáz.
156 m. 22 g.
Vál.: 13 m. 1 g.

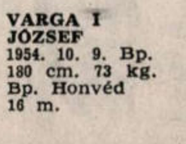
PÁL JÓZSEF
1950. 11. 29.
Szolnok.
178 cm. 76 kg.
SZMTE
163 m. 16 g.
Válogatott: 1 m.

RABCSÁK JÁNOS
1954. 12. 6.
Miskolc.
184 cm. 77 kg.
Borsodi Volán
6 m.

SZŰCS LAJOS
1943. 12. 10.
Apatin.
178 cm. 76 kg.
Ú. Dózsa
316 m. 27 g.
Vál.: 37 m. 2 g.

VARGA I JÓZSEF
1954. 10. 9. Bp.
180 cm. 73 kg.
Bp. Honvéd
16 m.

WEIMPER ISTVÁN
1953. 8. 27.
Soroksár.
180 cm. 79 kg.
Egyetértés
124 m. 41 g.
Válogatott: 2 m.

BOROSTYÁN MIHÁLY
1956. 11. 17.
Sajószentpéter.
175 cm. 65 kg.
Sajóbábonyi VSE
25 m. 1 g.

FARKAS TIBOR
1958. 5. 23.
Szerencs.
171 cm. 66 kg.
Kazincbarcikai VSE

FEKETE LÁSZLÓ
1950. 12. 4.
Bodrogszegi.
176 cm. 74 kg.
DVTK
29 m. 4 g.

FELEDI LÁSZLÓ
1953. 10 4.
Sajószentpéter.
173 cm. 71 kg.
Abaújszántói KSK
15 m. 1 g.

DIÓSGYŐR

Szül. idő, hely, testmagasság, súly, anyaegyesület, NB I-es mérk., gólok száma, válogatottság, gólok száma.

FÜKŐ SÁNDOR
1956. 9. 3. Ózd.
175 cm. 63 kg.
Ózdi Kohász
29 m. 2 g.

GÖRGEI JÁNOS
1951. 1. 5.
Edelény.
170 cm. 70 kg.
Edelényi Bányász
75 m. 9 g.

KOLESZÁRIK SÁNDOR
1955. 9. 6.
Tiszaladány.
174 cm. 78 kg.
DVTK
25 m. 1 g.

MARTIS FERENC
1950. 7. 12. Ózd.
178 cm. 74 kg.
Ózdi Kohász
36 m.

OLÁH FERENC
1951. 12. 22.
Miskolc.
176 cm. 71 kg.
DVTK
101 m. 13 g.

POLYÁK JÓZSEF
1953. 1. 14.
Nyíradony.
177 cm. 65 kg.
Tiszavasvári Lombik
20 m. 3. g.

SALAMON JÓZSEF
1948. 10. 23.
Miskolc.
179 cm. 76 kg.
DVTK
230 m.

SZABÓ LÁSZLÓ
1953. 4. 27.
Miskolc.
182 cm. 78 kg.
DVTK
17 m.

SZŰCS ISTVÁN
1956. 8. 26.
Miskolc.
180 cm. 74 kg.
DVTK
21 m.

TATÁR GYÖRGY
1952. 9. 10.
Miskolc.
181 cm. 79 kg.
DVTK
46 m. 1 g.

TEODORU BORISZ
1957. 3. 3.
Miskolc.
178 cm. 73 kg.
DVTK
2 m.

TÓTH LAJOS
1952. 9. 15 .
Taktakenéz.
181 cm. 76 kg.
MÉMTE
10 m.

VÁRADI OTTÓ
1948. 3. 31.
Salgótarján.
177 cm. 74 kg.
BEAC
105 m. 4 g.

VERÉB GYÖRGY
1949. 12. 10. Méra.
177 cm. 72 kg.
MVSC
142 m.

BARTALOS JÓZSEF
1945. 4. 14.
Pozsony.
165 cm. 68 kg.
Dorogi AC
75 m. 8 g.

ECKER RÓBERT
1949. 5. 8.
Csolnok.
169 cm. 62 kg.
Sárisápi Bányász
10 m.

EIPEL FERENC
1949. 3. 10.
Bp.
176 cm. 62 kg.
Ferencváros
9 m.

KISS LÁSZLÓ
1952. 2. 17.
Budapest.
179 cm. 67 kg
Perbáli TSZ SK

DOROG

(Valamennyi adat az 1976—77. évi bajnokság rajtjáig számítva.)

ENGELBRECHT JÓZSEF
1951. 8. 23.
Esztergom.
183 cm. 73 kg.
Esztergomi Vasas

GABALA FERENC
1950. 9. 30.
Dorog.
177 cm. 72 kg.
Dorogi AC
25 m. 1 g.

HORVÁTH II ISTVÁN
1954. 3. 31.
Dorog.
182 cm. 73 kg.
Dorogi AC
3 m.

IVANICS TAMÁS
1949. 6. 15.
Budapest.
180 cm. 73 kg.
Perbáli TSZ SK

MAJOR FERENC
1956. 8. 9.
Mosonmagyaróvár
175 cm. 67 kg.
MOTIM TE

PÁSZTOR SÁNDOR
1953. 2. 7. Bp.
173 cm. 67 kg.
Váci Híradás

PESZEKI II GÉZA
1951. 8. 18.
Esztergom.
173 cm. 67 kg.
Esztergomi Vasas

PESZEKI I JENŐ
1949. 6. 5.
Esztergom.
176 cm. 66 kg.
Tokodi Bányász
25 m. 7 g.

ROZGONYI MIKLÓS
1946. 11. 13.
Dorog.
172 cm. 72 kg.
Dorogi AC

SÁNDOR MIHÁLY
1949. 1. 21.
Csepel.
188 cm. 82 kg.
Csepeli Vasas
90 m. 1. g.

SCHNITZER IMRE
1950. 5. 31.
Mosonm.-óvár.
188 cm. 84 kg.
MOTIM TE
28 m.

SZABÓ JÓZSEF
1951. 1. 31.
Dorog.
181 cm. 73 kg.
Dorogi AC

SZILASI JÓZSEF
1951. 6. 17.
Csorvás.
183 cm. 78 kg.
Gamma SE

TÓTH GYULA
1943. 10. 14.
Dorog.
170 cm. 80 kg.
Dorogi AC
54 m. 2 g.

FERENC-VÁROS

BÁLINT LÁSZLÓ
1948. 2. 1.
Bp.
180 cm. 76 kg.
Ferencváros
217 m. 26 g.
Vál.: 39 m. 2 g

EBEDLI ZOLTÁN
1953. 10. 26.
Bp.
171 cm. 67 kg.
Ferencváros
62 m. 5 g.
Válogatott: 3 m.

ENGELBRECHT ZOLTÁN
1953. 10. 24.
Esztergom.
174 cm. 67 kg.
Esztergomi Vasas
22 m. 1 g.

HAJDÚ JÓZSEF
1946. 9. 22.
Bp.
178 cm. 77 kg.
M. Kábel
166 m.

KELEMEN GUSZTÁV
1956. 9. 2.
Bp.
175 cm. 68 kg.
Ferencváros
48 m. 6 g.

KOLLÁR JÓZSEF
1954. 9. 7.
Bp.
182 cm. 74 kg.
Bp. Honvéd
9 m.

MAGYAR ISTVÁN
1955. 8. 4.
Tiszapüspöki.
172 cm. 67 kg.
Szolnoki MÁV
65 m. 14 g.
Vál.: 7 m. 1 g.

MARTOS GYŐZŐ
1949. 12. 15.
Bp.
179 cm. 69 kg.
Ferencváros
104 m. 3 g.

MEGYESI ISTVÁN
1949. 3. 31.
Csánytelek.
179 cm. 71 kg.
B.-csabai VTSK
178 m. 3 g.
Vál.: 7 m.

MÉSZÖLY PÁL
1957. 7. 17.
Bp.
188 cm. 75 kg.
FTC

MUCHA JÓZSEF
1951. 10. 25.
Dorog.
175 cm. 72 kg.
Dorog
165. m. 25 g.
Vál.: 3 m.

NYILASI TIBOR
1955. 1. 18.
Várpalota.
189 cm. 76 kg.
Úttörő SC
55 m. 18 g.
Vál.: 10 m. 7 g.

ONHAUS TIBOR
1955. 7. 22.
Bp.
178 cm. 69 kg.
Ferencváros
3 m.

PUSZTAI LÁSZLÓ
1946. 3. 1.
Szentes.
179 cm. 76 kg.
Szentesi Kinizsi
230 m. 73 g.
Vál.: 5 m. 1 g.

RAB TIBOR
1955. 10. 2.
Gödöllő.
182 cm. 72 kg.
Ferencváros
45 m.
Vál.: 7 m.

SZABÓ FERENC
1956. 1. 4.
Celldömölk.
180 cm. 68 kg.
Celldömölki VSE
59 m. 27 g.

VAD ISTVÁN
1953. 9. 5.
Bp.
176 cm. 74 kg.
Ferencváros

VÉPI PÉTER
1949. 10. 20.
Balatonföldvár.
178 cm. 73 kg.
115 m. 2 g.
Vál.: 6 m.

KAPOS-VÁR

ÁGFALVI MIHÁLY
1948. 6. 12.
Baja.
183 cm. 78 kg.
Bajai Bácska
26 m.

BUÚS GYÖRGY
1947. 6. 22.
Nyíregyháza.
183 cm. 83 kg.
Nyíregyházi MSE
57 m. 5 g.

DUSCHÁK ISTVÁN
1951. 7. 10.
Bp.
183 cm. 73 kg.
Autótaxi
25 m. 4 g.

FÖLDESI KÁROLY
1952. 4. 20.
Szeged.
178 cm. 72 kg.
Somsályi SK

HORVÁTH LAJOS
1957. 1. 18.
Pécs.
184 cm. 77 kg.
Körmendi MTE

KANYAR SÁNDOR
1953. 11. 4.
Nagyharsány.
180 cm. 71 kg.
PVSK
28 m. 1 g.

KISS LÁSZLÓ
1956. 3. 12.
Taszár.
184 cm. 80 kg.
Kaposvári Rákóczi
27 m. 5 g.

KONRÁD LÁSZLÓ
1953. 9. 26.
Márok.
170 cm. 65 kg.
Pécsi Dózsa
29 m. 4 g.

KOVÁCS FERENC
1950. 5. 9.
Bp.
174 cm. 74 kg.
123 m. 21 g.

MÁRTON JÓZSEF
1944. 10. 14.
Hadikfalva.
174 cm. 74 kg.
Dombóvári Vasutas
30 m.

MÁTÉ JÁNOS
1948. 12. 23.
Bonyhád.
173 cm. 73 kg.
Bonyhádi Vasas
196 m. 61 g.
Vál.: 7 m. 2 g.

NAGY LAJOS
1946. 9. 5.
Kaposvár.
178 cm. 78 kg.
Kaposvári MTE
21 m. 2 g.

NÉMETH GYULA
1948. 12. 21.
Ráksi.
176 cm. 76 kg.
Kaposvári Rákóczi
21 m.

PATYI KÁROLY
1947. 12. 24.
Hévíz.
178 cm. 78 kg.
Hévízi SC
10 m.

PETRÓK VIKTOR
1953. 7. 26.
Bp.
182 cm. 71 kg.
MTK
7 m.

TURAI LÁSZLÓ
1948. 11. 10.
Bp.
167 cm. 60 kg.
Bp. Spartacus
91 m. 12 g.

VARGA ISTVÁN
1953. 3. 16.
Pécs.
172 cm. 65 kg.
PVSK
26 m. 8 g.

ZENTAI JÓZSEF
1952. 1. 17.
Nagykanizsa.
182 cm. 76 kg.
BEAC

SALGÓTARJÁN

ANGYAL CSABA
1951. 12. 8.
Salgótarján.
180 cm. 71 kg.
SBTC
28 m. 1 g.

BÁSTI ISTVÁN
1944. 9. 19.
Salgótarján.
173 cm. 63 kg.
SBTC
277 m. 47 g.

FÖLDI ATTILA
1952. 9. 21.
Salgótarján.
179 cm. 69 kg.
SKSE
31 m. 6 g.

GECSE FERENC
1947. 1. 29.
Homokterenye.
180 cm. 78 kg.
SBTC
124 m.

HORVÁTH FERENC
1946. 10. 13.
Salgótarján.
179 cm. 73 kg.
Petőfibánya
219 m. 34 g.

JECK FERENC
1941. 11. 9.
Budajenő.
173 cm. 67 kg.
Budajenő
235 m. 48 g.

KEGYE ZOLTÁN
1947. 9. 11.
Nyíregyháza.
182 cm. 75 kg.
Nyíregyháza
75 m. 2 g.

KOVÁCS II JÓZSEF
1952. 4. 18.
Pásztó.
183 cm. 77 kg.
Palotás
45 m.

KMETTY JÓZSEF
1942. 2. 4.
Rudolftelep.
183 cm. 79 kg.
Izsófalvi Bányász
261 m. 10 g.

LOCH KÁROLY
1951. 9. 3.
Legénd.
176 cm. 63 kg.
Legénd
2 m.

MAGYAR LAJOS
1947. 10. 4.
Bp.
184 cm. 80 kg.
Izzó
139 m.

MARCSÓK JÁNOS
Salgótarján.
177 cm. 69 kg.
SKSE
45 m. 12 g.

MIKLÓS JÓZSEF
1949. 5. 22.
Cered.
180 cm. 75 kg.
Petőfibánya
52 m. 1 g.

OROSHÁZI LÁSZLÓ
1956. 2. 13.
Budapest.
177 cm. 69 kg.
Pilis
1 m.

RÉPÁS BÉLA
1947. 10. 31.
Mátranovák.
178 cm. 75 kg.
SBTC
240 m. 20 g.

SZOÓ JÓZSEF
1952. 3. 17.
Lucfalva.
176 cm. 64 kg.
85 m. 13 g.
SBTC

SZŰCS ISTVÁN
1952. 5. 25.
Tarnaőrs.
180 cm. 75 kg.
Vasas
30 m.

VARGA SÁNDOR
1950. 10. 22.
178 cm. 72 kg.
Dejtár.
141 m. 7 g.

SZEGED

BENCZE JÁNOS
1952. 1. 22.
Abod.
175 cm. 76 kg.
Diósgyőr
24 m.

BIRINYI ISTVÁN
1952. 4. 12.
Mezőkövesd.
179 cm. 69 kg.
Bp. Honvéd
27 m. 1 g.

EGERVÁRI SÁNDOR
1950. 7. 15.
Pomáz.
178 cm. 72 kg.
Pomázi KSK
55 m.

FORGÁCS LAJOS
1948. 2. 19.
Jászapáti.
178 cm. 75 kg.
Gyöngyösi Spartacus
22 m. 1 g.

GYOVAI DÖME LAJOS
1955. 9. 30.
Csongrád.
180 cm. 74 kg.
Csongrád

HÁGELMANN ENDRE
1956. 9. 27.
Szeged.
180 cm. 70 kg.
SZEOL
7 m. 1 g.

HEGEDŰS FERENC
1955. 7. 16.
Hódmezőv.-hely.
180 cm. 72 kg.
Hódmezővásárhelyi MSE

HOJSZÁK ISTVÁN
1953. 2. 11.
Bp.
186 cm. 75 kg.
Kinizsi Sörgyár
17 m. 2 g.

JERNEY ISTVÁN
1952. 9. 2.
Szeged.
180 cm. 68 kg.
Kiskundorozsma
17 m. 3 g.

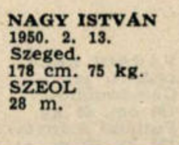
KÁDÁR LAJOS
1953. 5. 18.
Bp.
175 cm. 65 kg.
Leninváros
31 m. 1 g.

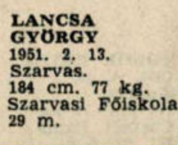
KOZMA II GYÖRGY
1952. 11. 19.
Tápé.
176 cm. 72 kg.
Tápé
14 m.

KŐMŰVES MIHÁLY
1947. 1. 17.
Dombóvár.
180 cm. 74 kg.
Dombóvári Spartacus
113 m. 41 g.

NAGY ISTVÁN
1950. 2. 13.
Szeged.
178 cm. 75 kg.
SZEOL
28 m.

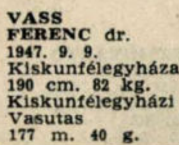
LANCSA GYÖRGY
1951. 2. 13.
Szarvas.
184 cm. 77 kg.
Szarvasi Főiskola
29 m.

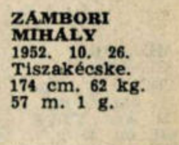
SZALAI ISTVÁN
1945. 8. 13.
Bácsbokod.
175 cm. 76 kg.
SZVSE
15 m. 3 g.

VADKERTI TÓTH MIHÁLY
1951. 3. 20.
Kecskemét.
175 cm. 68 kg.
Kiskunfélegyháza
15 m.

VASS FERENC dr.
1947. 9. 9.
Kiskunfélegyháza
190 cm. 82 kg.
Kiskunfélegyházi Vasutas
177 m. 40 g.

ZÁMBORI MIHÁLY
1952. 10. 26.
Tiszakécske.
174 cm. 62 kg.
57 m. 1 g.

ÚJPESTI DÓZSA

FAZEKAS LÁSZLÓ
1947. 10. 15.
Bp.
178 cm. 64 kg.
Ú. Dózsa
275 m. 144 g.
Vál.: 52 m. 14 g.

BENE FERENC
1944. 12. 17.
Balatonújlak.
172 cm. 71 kg.
Marcali MEDOSZ
402 m. 297 g.
Vál.: 75 m. 36 g.

BÍRÓ ANTAL
1954. 7. 16.
Szamosújlak.
171 cm. 67 kg.
Szamosújlaki
TSZ SK
4 m. 2 g.

DUNAI II ANTAL
1943. 3. 21.
Gara.
184 cm. 80 kg.
Bajai Bácska
324 m. 199 g.
Vál.: 31 m. 9 g.

DUNAI III EDE
1949. 7. 14.
Bp.
180 cm. 70 kg.
Újlaki FC
254 m. 19 g.
Vál.: 10 m. 2 g.

FEKETE LÁSZLÓ
1954. 4. 14.
Bp.
176 cm. 73 kg.
BVSC
62 m. 29 g.
Vál.: 10 m. 2 g.

KELLNER JENŐ
1950. 1. 13.
Tokod.
175 cm. 69 kg.
Tokodi ÜSC
87 m. 12 g.

KEREKES GYÖRGY
1956. 8. 8.
Debrecen.
172 cm. 62 kg.
Debreceni
TITÁSZ

KOLÁR ENDRE
1950. 2. 17. Bp.
178 cm. 71 kg.
Ú. Dózsa
74 m. 2 g.
Vál.: 5 m.

NAGY LÁSZLÓ
1949. 10. 21.
Buzsák.
172 cm. 66 kg.
Fonyód
183 m. 46 g.
Vál.: 14 m. 5 g.

ROTHERMEL ÁDÁM
1948. 6. 14.
Bp.
189 cm. 81 kg.
Fővárosi
Autóbusz
131 m.
Vál.: 13 m.

SARLÓS ANDRÁS
1953. 3. 24. Bp.
182 cm. 71 kg.
KSI
25 m. 1 g.

SZIGETHI KÁROLY
1949. 1. 17. Bp.
181 cm. 72 kg.
Bp. Spartacus
38 m.

TÓTH ANDRÁS
1949. 9. 5.
Újpest.
181 cm. 65 kg.
M. Pamut
168 m. 29 g.
Vál.: 12 m.

TÓTH JÓZSEF
1951. 12. 2.
Mosonm.-óvár.
176 cm. 72 kg.
Mosonmagyar-
óvári Vasas
160 m. 3 g.
Vál.: 6 m.

TÖRŐCSIK ANDRÁS
1955. 5. 1. Bp.
172 cm. 67 kg.
BVSC
26 m. 10 g.

VICZKÓ TAMÁS
1952. 11. 14. Bp.
179 cm. 71 kg.
Ferencváros
7 m.

ZÁMBÓ SÁNDOR
1944. 10. 10.
Újpest.
174 cm. 69 kg.
Szállítók
331 m. 36 g
Vál.: 33 m. 3 g.

VASAS

CSERHÁTI ISTVÁN
1957. 10. 12.
Gyula.
190 cm. 85 kg.
Gyulai SE
3 m.

FÁBIÁN TIBOR
1946. 1. 26. Bp.
180 cm. 75 kg.
FTC
167 m. 2 g.
Vál.: 14 m.

GASS ISTVÁN
1952. 8. 22.
Putnok.
180 cm. 72 kg.
Diósgyőr
176 m. 43 g.

HEGEDŰS BÉLA
1958. 4. 12.
Kisvárda.
183 cm. 74 kg.
Tuzsér
8 m.

IZSÓ IGNÁC
1956. 2. 22.
Tarján.
179 cm. 70 kg.
Vasas
49 m. 20 g.
Vál.: 1 m.

KANÁSZ JÓZSEF
1954. 3. 15. Bp.
184 cm. 78 kg.
Óbudai
Téglagyár
61 m.

KÁNTOR MIHÁLY
1952. 3. 27.
Szolnok.
181 cm. 75 kg.
Szolnoki MÁV
71 m.
Vál.: 8 m.

KOMJÁTI ANDRÁS
1953. 11. 20.
Győr.
177 cm. 70 kg.
Győri Dózsa
113 m. 20 g.

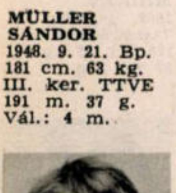
KOVÁCS ISTVÁN
1953. 4. 21.
Salgótarján.
183 cm. 74 kg.
Nagybátony
115 m. 40 g.
Vál.: 1 m.

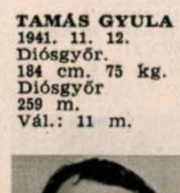

MÉSZÁROS FERENC
1950. 4. 11. Bp.
183 cm. 70 kg.
Egyetértés
97 m.
Vál.: 12 m.

MOLNÁRFI SÁNDOR
1958. 2. 21. Bp.
175 cm. 71 kg.
KSI

MÜLLER SÁNDOR
1948. 9. 21. Bp.
181 cm. 63 kg.
III. ker. TTVE
191 m. 37 g.
Vál.: 4 m.

SZÍJGYÁRTÓ ZOLTÁN
1956. 11. 3. Bp.
174 cm. 64 kg.
BVSC
10 m.

SZŐKE ISTVÁN
1950. 11. 18.
Bázakerettye.
178 cm. 75 kg.
Bázakerettyei
Bányász
78 m.

TAMÁS GYULA
1941. 11. 12.
Diósgyőr.
184 cm. 75 kg.
Diósgyőr
259 m.
Vál.: 11 m.

TÖRÖK PÉTER
1951. 4. 18.
Anarcs.
177 cm. 71 kg.
Csepeli Papír
181 m. 6 g.
Vál.: 17 m.

VÁRADI BÉLA
1953. 4. 12.
Gömörszőllős.
184 cm. 80 kg.
Putnoki Bányász
134 m. 60 g.
Vál.: 12 m. 6 g.

ZOMBORI SÁNDOR
1951. 10. 31.
Pécs.
174 cm. 70 kg.
Pécsi Dózsa
132 m. 19 g.
Vál.: 1 m.

VIDEOTON

BARANYI SÁNDOR
1953. 8. 14.
Győr.
181 cm. 77 kg.
Makó
16 m. 3 g.

BRUDER KÁROLY
1954. 8. 20.
Felsőpakony.
178 cm. 71 kg.
Felsőpakony
3 m.

CSONGRÁDI FERENC
1956. 3. 9.
Apácatornya.
169 cm. 64 kg.
Videoton
48 m. 3 g.
Vál.: 6 m.

CZECZELI KÁROLY
1951. 12. 4.
Barcs.
171 cm. 67 kg.
Barcs
91 m. 6 g.
Vál.: 1 m.

FEJES GÁBOR
1947. 4. 8. Bp.
175 cm. 71 kg.
Siófoki Bányász
212 m. 9 g.
Vál.: 3 m.

GARAMVÖLGYI LAJOS
1952. 4. 8.
Alap.
184 cm. 78 kg.
Alap
14 m.

KUTI LÁSZLÓ
1954. 10. 23.
Székesfehérvár
176 cm. 68 kg.
Szabadegyháza
21 m.

KARSAI LÁSZLÓ
1947. 12. 5. Bp.
179 cm. 74 kg.
MTK
218 m. 65 g.
Vál.: 8 m. 1 g.

KOVÁCS JÓZSEF
1949. 6. 20.
Balatonlelle.
179 cm. 76 kg.
Videoton
190 m. 13 g.
Vál.: 17 m.

KOVÁCS LÁSZLÓ
1951. 4. 24.
Tatabánya.
183 cm. 76 kg.
Tatabányai Bányász
107 m.
Vál.: 7 m.

MÁJER LAJOS
1956. 8. 24.
Sárbogárd.
168 cm. 63 kg.
Sárbogárdi Volán
27 m. 3 g.
Vál.: 2 m.

NAGY II JÁNOS
1947. 11. 23.
Debrecen.
170 cm. 69 kg.
Debreceni Kinizsi
179 m. 33 g.
Vál.: 3 m.

NAGY III JÁNOS
1950. 8. 3.
Székesfehérvár
184 cm. 76 kg.
Videoton
166 m. 1 g.
Vál.: 13 m.

SZABÓ ISTVÁN
1949. 9. 9.
Tiszakürt.
178 cm. 77 kg.
Dorog
55 m.

SZALMÁSY TAMÁS
1946. 5. 6.
Pápa.
170 cm. 63 kg.
Pápai Textil
116 m. 35 g.

TIEBER LÁSZLÓ
1949. 8. 30.
Sárszentmihály
173 cm. 70 kg.
Videoton
65 m. 19 g.

VÉGH TIBOR
1956. 3. 31.
Székesfehérvár
173 cm. 68 kg.
Videoton
35 m.

WOLLEK TIBOR
1947. 10. 7. Bp.
179 cm. 80 kg.
EVTK
178 m. 60 g.
Vál.: 1 m. 1 g.

ZALAEGERSZEG

(Összeállította: Boskovics Jenő)

ANTONI JÁNOS
1952. 1. 31. Bp.
178 cm. 77 kg.
Vasas
52 m. 3 g.

BOGÁTI ATTILA
1951. 12. 9.
Szombathely.
168 cm. 70 kg.
Szombathelyi Spartacus
67 m. 8 g.

BOLEMÁNYI JÁNOS
1944. 9. 15.
Kiskőrös.
185 cm. 79 kg.
Pénzügyőr
87 m.

CSEPREGI LÁSZLÓ
1952. 3. 13.
Sormás.
172 cm. 68 kg.
Nagykanizsai Vasút
59 m. 5 g.

DÉRI LÁSZLÓ
1950. 6. 26.
Zalaegerszeg.
180 cm. 75 kg.
ZTE
46 m.

FODOR JÓZSEF
1953. 3. 19.
Baja.
178 cm. 72 kg.
Bajai Vasas MTE
13 m.

FILÓ LÁSZLÓ
1946. 11. 21.
Lenti.
173 cm. 66 kg.
Lenti Vörös Meteor
93 m.

GÁSPÁR GYULA
1953. 2. 9.
Zalaegerszeg.
179 cm. 73 kg.
Zalaegerszegi Előre
83 m. 3 g.

JÓZSI GYÖRGY
1949. 10. 20.
Zalaegerszeg.
176 cm. 69 kg.
Nagykanizsai Bányász
92 m. 9 g.

KELEMEN SÁNDOR
1952. 11. 7.
Szolnok.
178 cm. 68 kg.
Szolnoki MÁV
40 m. 16 g.

MIHALECZ ISTVÁN
1947. 6. 28.
Zalaegerszeg.
191 cm. 78 kg.
Zalaegerszegi Dózsa
99 m. 17 g.

MOLNÁR LÁSZLÓ
1949. 6. 28.
Kalaznó.
182 cm. 74 kg.
Komáromi Olajmunkás
143 m. 2 g.

PUSZTAI LÁSZLÓ
1950. 6. 20.
Balatonlelle.
176 cm. 72 kg.
Balatonlellei Vörös Meteor

RÁCZ LÁSZLÓ
1949. 5. 21.
Sátoraljaújhely.
176 cm. 72 kg.
Sátoraljaújhelyi MÁV
57 m. 10 g.

SOÓS ISTVÁN
1952. 12. 9.
Eger.
175 cm. 72 kg.
Nagykanizsai Bányász
91 m. 17 g.

SZATMÁRI JÁNOS
1953. 11. 25.
Tápiószele.
177 cm. 72 kg.
Tápiószele

SZENTES LÁZÁR
1955. 12. 2.
Bonyhád.
176 cm. 69 kg.
Szekszárdi Dózsa

TÓTH GYULA
1945. 3. 4.
Salomvár.
172 cm. 68 kg.
Salomvár
221 m. 14 g.

A lila-fehér korszak

Az 1968-as bajnoki év a mexikói olimpia lázas hangulatában kezdődik. A bajnoki küzdelmeknek az olimpiára való felkészülést, továbbá az 1970-es VB selejtezőinek sikeres teljesítését is szolgálnia kell. Nem kis feladat mindez, éppen ezért sokan megkérdőjelezik, vajon helyes-e, hogy vezető csapataink januárban több hetes portyára indulnak Dél-Amerikába, ahol nagy játékerőt képviselő ellenfelekkel kell összemérni erőiket sorozatmérkőzéseken.

Az év egyébként jól kezdődik: a Ferencváros Liverpoolban is legyőzi 1:0 arányban a világhírű angol csapatot, s ezzel továbbjut a VVK-ban.

A portyákon a Vasas szerepel a legjobban, az Újpesti Dózsa is jól megállja a helyét, a zöld-fehérek azonban mérsékelt sikert aratnak. Az egyedüli pozitívum talán az, hogy két mérkőzésen egy fiatalt szerepeltetnek, aki jól mutatkozik be: *Bálint* László a jövő embere — ez a vélemény alakul ki róla.

A csapatok szervezése idehaza folyik: az NB I-be több mint 200 játékost igazolnak le. A későbbi idők majd bebizonyítják, közülük csak néhányan váltak NB I-es játékosokká.

A közvélemény FTC, Újpesti Dózsa, Vasas versengést vár a bajnoki címért való küzdelemben. *Lakat* Károly dr., a Ferencváros edzője biztos abban, hogy csapata megvédi a bajnoki címet; *Baróti* Lajos, az Újpesti Dózsa mestere kijelenti: csapata versenyben lesz az aranyéremért; *Illovszky* Rudolf azt mondja, hogy a Vasas az első három között végez, tehát feltétlenül a dobogón...

Sós Károly, az új szövetségi kapitány pedig azért szurkol, hogy magas színvonalú meccseket lásson, így könnyebb lesz ütőképes válogatott együttest kialakítania.

Bajnoki rajt és a kupák

A bajnokság első negyedének színvonala sok kívánnivalót hagy maga után. Feltűnő, hogy vezető csapataink a második félidőben visszaesnek, nem bírják az iramot...

A Vasasnak nem sikerül a BEK-ben az első négy közé kerülni, nem bír a portugál bajnok Benficával. Itthon 0:0, Lisszabonban 0:3. Ezzel szemben az FTC folytatja diadalútját a VVK-ban, kiveri a spanyol Bilbaot is.

A Vasas ezután már teljesen bajnokságra összpontosít; az FTC kétfrontos harcot vív, az Újpesti Dózsa pedig egyre több gólt rúg főleg a Megyeri úton; az ötödik fordulóban pedig a Bp. Honvéd kerül a táblázat élére. S közben az FTC és az Újpesti Dózsa egyaránt 2—2 vereséget szenved. A tavaszi idény feleútján, a 8. fordulóban ez a sorrend: Vasas, Bp. Honvéd, Ú. Dózsa, FTC, Szeged... Május végére nem változik a helyzet, a zöld-fehérek házatáján azonban óriási az öröm, mert a Bolognát is kiveri a csapat, s bejut a VVK döntőjébe.

A bajnokság tavaszi idényének végén pedig ez a helyzet: 1. Vasas 23, 2. Újpesti Dózsa 22, 3. FTC 21, 4. Bp. Honvéd 21, 5. Csepel 18, 6. Szombathely 15 ponttal.

Gyorsított őszi idény

A közelgő olimpia miatt a bajnoki küzdelmek már augusztus első hetében megkezdődnek. Egymást követik az események, s mire elkövetkezik a VVK döntője — az FTC Leedsben 1:0 arányban vereséget szenved, a szeptemberi visszavágón a Népstadionban 0:0, tehát az angol csapaté a kupa — a zöld-fehérek pontszámban már beérik a vezető Újpesti Dózsát. A lila-fehérek gólaránya azonban sokkal jobb, 65:21, az FTC-é pedig csak 42:22! A 23. forduló után olimpiai szünet következik, s a bajnoki küzdelmek csak novemberben folytatódnak. Akkor ez a sorrend az élen: 1. Ú. Dózsa 35, 2. FTC 35, 3. Vasas 34, 4. Bp. Honvéd 28, 5. Csepel 27, 6. Pécs 23 pont. Tehát csak hárman maradnak versenyben.

Míg Mexikóban folyik az olimpia, idehaza az Olimpiai Kupáért játszanak NB I-es csapataink.

November 2-án, a folytatásban semmi nem változik, mindhárom esélyes győz, a következő fordulóban anynyi a változás, hogy a Vasas kikap Salgótarjánban, s ekkor már biztos, hogy a lila-fehérek és a zöld-fehérek között dől el az aranyérem sorsa. Sokan mondják, hogy a 26. forduló lesz a döntő: ha az újpestiek győznek a Vasas ellen, akkor már bajnokok, ha viszont nem, akkor a FTC előtt nyílik meg az út. Nos, a Fáy utcában kemény küzdelemben 1:1-es döntetlen születik, s ez az egy pontnyi veszteség a lila-fehérek első helyébe kerül, mert ezután mindkét versenytárs megnyeri mindegyik hátralevő mérkőzését, s így 1 ponttal befut az FTC.

A zöld-fehérek a viszonylag rossz tavaszi rajt után nem adták fel, becsülettel helytálltak a VVK-ban is, tehát teljesen megérdemelt az újabb sikerük. A legjobb csapatrésznek a közvetlen védelem bizonyul, s bár a csatárok jóval kevesebb gólt érnek el, mint az újpestiek, a döntő pillanatokban helyén van a szívük. Különösen fontos ez az idegenbeli mérkőzéseken, amelyeken az FTC szerepel a legjobban. A Ferencváros 22 játékosának ad helyet az év folyamán, s csak Novák Dezső szerepel mind a 30 mérkőzésen. Leggyakoribb összeállítás: Géczi — Novák, Páncsics, Havasi, Juhász, Szűcs, Szőke (Karába), Varga, Albert (Branikovits), Rákosi, Katona, (Fenyvesi dr.). És 13 mérkőzésen játszik Bálint, a nagy ígéret.

Az NB I-ből kiesik a Videoton és a Szeged, feljön az Eger és a Komló.

A legjobb gólarány az Ú. Dózsáé — 102:27, nem csoda, hogy a gólkirály is újpesti, még pedig Dunai II, 31 góllal, őt 22 góllal klubtársa, Bene követi...

Ebben az évben tehát az emberek jól tippeltek.

A támadójáték diadala

Nem kétséges, hogy a labdarúgás híveire 1968-ban is az Újpesti Dózsa támadójátéka kelti a legjobb benyomást. A lila-fehérek beérését most már semmi nem akadályozhatja — hajtogatják úton-útfélen, s amikor az 1969-es bajnoki év megnyitójára készülődnek, *Gö-*

1970. május 16., Népstadion: Svédország—Magyarország 2:1. Jobbról balra a magyar csapat: Kocsis, Dunai II, Fazekas, Karsai, Fejes, Konrád I, Noskó, Dunai III, Páncsics, Tamás, Bene

Az Újpesti Dózsa a VVK döntőben nem bír az angol Newcastle Uniteddel és így a második helyen végez, akárcsak tavaly az FTC.

A tavaszi végeredmény: 1. Újpesti Dózsa 25, 2. FTC 24, 3. Bp. Honvéd 23, 4. Vasas 18, 5. ETO, 6. Csepel, 7. MTK egyaránt 17—17 ponttal.

Az őszi idény rajtjának 8 mérkőzésén 40 gól esik, ami igen reményteljes dolog. A másodikban az Egyetértés pontot visz el Újpestről, s mivel az FTC megveri a Vasast, beéri pontszámban az újpestieket. Tehát óriási harcra van kilátás, hiszen ezt követőleg Ú. Dózsa—Bp. Honvéd 1:1, de Pécs—FTC 1:0... Nincs tehát pillanatnyi megállás.

Augusztus 20-án a lila-fehérek a Bp. Honvéd ellenében 3:1-re megnyerik az MNK döntőt.

S augusztus 31-ére 3 pontra nő az Újpestiek előnye, mivel 6:1-re lelépik a Vasast, ugyanakkor az FTC Salgótarjánban hagyja a 2 pontot. Bár akkor még 9 forduló van hátra, szinte mindenki tudja, az Ú. Dózsától már nemigen lehet elvenni a bajnoki címet.

Örömet kelt, hogy a nemzetközi kupatornákon az Ú. Dózsa, az FTC és az ETO bejut a második fordulóba.

Egy fordulóval a bajnoki év befejezése előtt már biztos az újpesti aranyérem. Tíz évi szünet után tehát a lila-fehérek megnyerik tizedik bajnoki aranyérmüket!

Így fest a bajnoki táblázat: 1. Újpesti Dózsa 48, 2. Bp. Honvéd 44, 3. Ferencváros 39, 4. Vasas 39, 5. ETO 34, 6. Pécsi Dózsa 32, 7. Csepel 32 pont.

Az Újpesti Dózsa mindössze 17 játékost szerepeltet. Legtöbbször: Sólymosi, Dunai II és Noskó (mindegyik meccsen), Göröcs, Bene, Zámbó és Szentmihályi (csak egyszer hiányzanak), Fazekas pedig 28 alkalommal játszik. A leggyakoribb összeállításuk: Szentmihályi — Káposzta, Sólymosi, Noskó, Bánkúti — Dunai III, Göröcs — Fazekas, Bene, Dunai II, Zámbó. De szerepel még Nagy L., Tóth A., Juhász, Horváth, Színi és Borbély is.

Bene a gólkirály 27 góljával.

Az újpestiek nagyszerű sikeréhez nem fér kétség. Különleges stílust alakítanak ki, amelyben kulcsszerepe van a középpályán tanári módon játszó Göröcsnek, s a csatársor ítéletvégrehajtóinak, élén a gólkirály Benével.

Nincs gond — jónéhány esztendeig nem lehet tőlük elvenni a bajnoki címet. A marseille-i nagy csatavesztés után, amikor általános pánikhangulatba esnek a magyar labdarúgás hívei, oázisnak számít a lila-fehérek kitűnő csapata, amely a KEK-ben is nagyszerűen helytáll — kiveri a Bruges csapatát, ugyanakkor az FTC a BEK-ben alulmarad a Leeds-szel szemben, s kiesik az ETO is a VVK-ban.

Ebben az esztendőben egy csapata van csak a magyar labdarúgásnak. Ez bizony édeskevés. S ezt mindenki tudja, nemcsak a szakemberek, a szurkolók is. Így érthető, hogy miért csökken a nézőszám. Tulajdonképpen csak az újpestiek játszanak nagy közönség előtt. A többiek — még az FTC is — ásítozó lelátók előtt kergetik a labdát, nem is valami nagy meggyőződéssel...

Az Ezüst- és Bronzcipős gólkirály, Dunai II

röcsék esélye kerül előtérbe. Általános a vélemény, hogy *Baróti* Lajos megtalálta az emberek igazi helyét az együttesben, amely minden eddiginél színvonalasabb teljesítményre lesz képes, különösen akkor, ha vidéken is érvényesíteni tudja klasszisát.

A tavalyi hármas — FTC, Újpesti Dózsa, Vasas —, a várakozásnak megfelelően nagyszerűen kezd: az első 3 fordulóban 3—3 győzelem a mérlegük, pompás gólaránnyal. Ezután a lila-fehérek a Leeds ellenében beverekszik magukat a VVK elődöntőbe. A tavaszi idény felénél, a 7. fordulóban már csak két veretlen van: az újpestiek, 1 döntetlennel és az FTC 2 döntetlennel. A Vasas teljesen leszakad, 50 százalékos teljesítménnyel a 8. helyen áll.

Közben Benéék legyőzik 4:1 és 4:0 arányban a török Göztepe Izmir csapatát és bejutnak a VVK döntőbe. Előzőleg azonban elszenvedik Pécsett első vereségüket a bajnokságban. Ezt azonban senki nem tekinti tragikusnak, különösen azután, hogy a 12. fordulóban Újpest—FTC 2:0.

1971. július 21., Rio de Janeiro, Maracana stadion: Brazília—Magyarország 0:0. Bene kezet fog Tschenscher (NSZK) játékvezetővel

Egyidényes bajnokság

A lemondott MLSZ elnöksége helyett egy, az átmeneti időre kinevezett bizottság *Börzsei* János főtitkár bevonásával újszerű egyidényes bajnokságot ír ki, mert ősszel át kell térni ismét az őszi—tavaszi lebonyolítású bajnoki évre.

A 16 NB I-es csapatot két 8-as létszámú, úgynevezett A- és B-csoportba osztják be, s ezeken belül gyorsított ütemben kétfordulós bajnokságot játszanak, úgy, hogy a befejezéskor a két csoport azonos helyen végzett csapatai oda-vissza alapon döntik el a végső helyezések sorrendjét. Ugyanilyen rendszerben játszanak az NB I B osztályban is. Ebben az egyidényes bajnokságban sem kiesés, sem feljutás nincs.

Az MLSZ új elnöksége *Terpitkó* András dr. elnökkel az élén legfontosabb feladatának tekinti a mérkőzések

Az 1970. évi tavaszi bajnok, és a Felszabadulás Kupa nyertese, az Ujpesti Dózsa. Álló sor, balról: Borbély, Káposzta, Dunai III, Solymosi, Noskó, Juhász, Baróti Lajos dr. edző. Guggol: Fazekas, Göröcs, Bene, Dunai II, Zámbó. (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

tisztaságának biztosítását — a bundák tömegéről beszélnek szerte az országban —; a fenyegető játékosvándorlás megállítását — alaposan megszigorítják az átigazolási szabályt, és 1971 közepéig nem eszközölnek átigazolást; az új válogatott csapat kialakítását fiatalokkal szeretnék megoldani — *Hoffer* József, az új szövetségi kapitány zöld utat biztosít a tehetségeknek.

Az egyidényes bajnokságra 3 játékos cseréjét engedélyezik.

Ebben a csoportbeosztásban indul az idény: *A-csoport:* Újpesti Dózsa, Vasas, MTK, Rába ETO, Videoton, Tatabánya, Diósgyőr, Komló; *B-csoport:* FTC, Bp. Honvéd, Csepel, Szombathely, Dunaújváros, Salgótarján, Pécs, SZEOL

Az A-csoportban az Ú. Dózsa és a Vasas, a B-ben az FTC és a Csepel veszi a legjobb rajtot, s ez nem változik akkor sem, amikor az első kör végéhez érnek. Az A-csoportban a lila-fehérek az elsők 12 ponttal, 2. a Vasas 10 ponttal. A B-csoportban jobb gólarányával első a Csepel 11, második az FTC ugyancsak 11 ponttal.

Ez az általános vélemény: megnövekedett a küzdőszellem, harcosabb a játék, a jobb téli felkészülés eredményeképpen jobb az állóképesség is — csapataink valamivel korszerűbben játszanak, de tulajdonképpen csak három együttesünk játéka kielégítő. Ezek: az Újpesti Dózsa, a Ferencváros és nem kis meglepetésre a Csepel.

A második körben abban nincs változás, hogy a lila-fehérek és a zöld-fehérek szilárdan tartják vezető helyüket, de az A-csoportban az MTK a 11. fordulóban beéri a Vasast, a Bp. Honvéd pedig már két ponttal megelőzi a Csepelt. A kispestiek lendületben jönnek és a 13. fordulóban 3:0-ra legyőzik a Ferencvárost, s ezzel jobb gólarányuk révén az élre kerülnek. De ez pünkösdi királyságnak bizonyul, mert az utolsó fordulóban 0:1-re vesztenek Salgótarjánban, s így csoportelső az FTC.

Az A-csoport elsőségét pedig nagy fölénnyel az Újpesti Dózsa nyeri az MTK előtt, amely jobb gólarányával előzi meg a Vasast és a Diósgyőrt.

Ez a végeredmény tehát az A-csoportban: Ú. Dózsa, MTK, Vasas, Diósgyőr, Tatabánya, Videoton, Komló, R. ETO; a B-csoportban pedig: FTC, Bp. Honvéd, Csepel, Pécs, Dunaújváros, Szombathely, Salgótarján, SZEOL.

A két csoport azonos helyezettei oda-vissza alapon játszott döntői után végül így alakul ki *az egyidényes bajnokság végső sorrendje:* 1. Újpesti Dózsa, 2. FTC, 3. Bp. Honvéd, 4. MTK, 5. Vasas, 6. Csepel, 7. Pécs, 8. Diósgyőr, 9. Tatabánya, 10. Dunaújváros, 11. Videoton, 12. Haladás, 13. Komló, 14. Salgótarján, 15. SZEOL, 16. Rába ETO.

Az elsőség kérdése két drámai mérkőzésen dől el. A nagy esélyes a lila-fehérek csapata, hiszen az együttes már bizonyított. A zöld-fehérek viszont az átalakulás, a fiatalítás korszakát élik. Mégis a levegőben lóg az óriási meglepetés. Az első találkozón pompás játék folyik az első félidőben. *Szőke* szabadrúgásból zöld-fehér vezetést szerez, *Dunai II* egyenlít. Szünet után *Füsi* ismét vezetést szerez az FTC-nek, s már-már úgy tűnik, hogy ez is marad az eredmény, amikor a 86. percben *Göröcs* egyenlít. Óriási izgalmak között 1 perccel a befejezés előtt *Dunai II* megszerzi a győzelmet az újpestieknek. A visszavágóra 3 héttel később kerül sor a Népstadionban 60 ezer néző előtt. Az első félidő az újpestieké, de nincs gól. Az 58. percben *Branikovits* megszerzi a vezetést. A 72. percben *Noskó* lő, *Géczi* rámozdul az erős, de védhető lövésre, ám *Vépi* belenyúl s a labda az ellenkező sarokba pattan. Az 1:1 már nem változik, így tehát nagy küzdelem után, 2 igen jó mérkőzés eredményeképpen *bajnok az Újpesti Dózsa.*

A kupákban ismét rosszul szerepelünk, az Újpesti Dózsa már januárban kiesik az NDK-ás Carl Zeiss Jena ellenében. Jenában 0:1, Újpesten pedig 0:3 (!!!) arányú vereséget szenved. Gyenge vigasz, hogy a *Vasas* az *Inter Bratislava* ellen megnyeri a Közép-Európai Kupát.

A fiatalokkal kísérletező válogatott csapatunk bíztató eredményeket ér el: Jugoszlávia ellen Belgrádban 2:2, Lengyelország ellen Budapesten 2:0, Svédország ellen Budapesten 1:2. Ezeken a mérkőzéseken szóhoz jut egy sor fiatal: *Vellai, Vidáts, Fejes, Somogyi, Pusztai, Konrád I, Karsai, Kocsis L., Dunai III.*

1971. október 9., Párizs: Magyarország—Franciaország 2:0. Nem sikerült a becsúszó szerelés, a labda Dunai II-é maradt

Lila-fehér korszak

Az 1970—71-es — most már őszi—tavaszi rendszerű — bajnokságról tudni kell, hogy az egyidényes bajnokságból — helyezésüknek megfelelően — jutalompontokat hoztak magukkal a csapatok: az újpestiek és a ferencvárosiak 8—8, az MTK és a Bp. Honvéd 7—7, a Vasas és a Csepel 6—6, a Pécs és a DVTK 5—5, a Tatabánya és a Dunaújváros 4—4, a Videoton és a Haladás 3—3, a Komló és az SBTC 2—2, a SZEOL és az ETO 1—1 pontot.

1971. április 24., Népstadion: Magyarország—Franciaország 1:1. Kozma fejel, jobbról Bene

Az őszi idény felénél a budapesti csapatok állanak az élcsoportban, az Újpesti Dózsa és a Vasas fej-fej mellett halad.

Ekkor kerül sor a nemzetközi kupákra. Az újpestiek a Crvena Zvezdával szemben kiesnek a BEK-ből, a Bp. Honvéd a KEK-ben továbbjut az Aberdeen-nel, a Pécsi Dózsa az EVK-ban Craiova-val szemben, az FTC pedig alulmarad az EVK-ban a Liverpool ellenében. A következő fordulóban aztán a Manchester City ellen a Bp. Honvéd is búcsúzik, de a Pécsi Dózsa bravúrosan szerepel: kiveri Newcastle United csapatát s benn van a legjobb 16 között!

Október 29-én ér véget az őszi idény, ezzel az eredménnyel: 1. Újpesti Dózsa, 2. Vasas, 3. Bp. Honvéd, 4. Ferencváros, 5. MTK, 6. Csepel.

Alakuló válogatottunk ősszel a következő eredményeket éri el: NSZK ellen Nürnbergben 1:3, Ausztria ellen Budapesten 1:1, Norvégia ellen Oslóban 3:1, Bázelben Svájc ellen 1:0. Helyet kap e mérkőzéseken a csapatban *Kozma, Megyesi, Rothermel, Müller, Nagy L., Szuromi is.* Tehát szakadatlanul tart az új fiúk kipróbálása.

Az év utolsó hónapjában aztán a Pécs is kiesik, mert idehaza 0:1, Torinóban 0:2 arányú vereséget szenved a Juventustól.

A tavaszi idény március 7-én azzal kezdődik, hogy Salgótarjánban hagyja az Ú. Dózsa mindkét pontot, de ebből senki nem von le messzemenő következtetéseket, mert a lila-fehérek kimagaslanak a mezőnyből. Ezt igazolja az is, hogy a tavasz felénél így fest a táblázat: 1. Újpesti Dózsa 43, 2. FTC 37, 3. Bp. Honvéd 36, 4. Vasas 36, 5. MTK 31, 6. Csepel 29 pont. S négy fordulóval a befejezés előtt már tulajdonképpen csak a második helyért folyik a küzdelem a Vasas, az FTC és a Bp. Honvéd között.

A hajrát a zöld-fehérek bírják jobban, övéké az ezüst, a Vasasé a bronz...

Az újpestiek csapatában legtöbbször ezek a játékosok szerepelnek: *Szentmihályi, (Borbély), Káposzta, Horváth, Noskó, Juhász, Dunai III, Dunai II, Fazekas, Bene, Zámbó, Nagy L.* Komoly sikernek kell tekinteni, hogy a harcképtelenné vált karmestert, Göröcsöt és Solymosit pótolni tudják, hiányuk nem okoz fennakadást.

A lila-fehérek az egymásután háromszor kivívott bajnoki cím után most már nagy önbizalommal készülhetnek a következő évre is.

Baróti Lajos, a nagyszerű mesteredző, aki nagyon sokat tett az újpestiek sajátos stílusának kialakítása és állandó csiszolása érdekében, s akiről közismert, hogy soha nem tesz könnyelmű kijelentést, ezt mondja e sorok írójának, amikor az elvégzett munkáról esik szó:

— Most a lila-fehér korszakban vagyunk, s azt hiszem, ez elég sokáig fog tartani. Talán még a felénél sem tartunk...

S amikor arról esik szó, hogy miért nincs arányban a nemzetközi teljesítményük a magyar bajnokságban elért eredményükkel, így válaszol:

— Sajnos, ma még ott tartunk, hogy sokkal könnyebb kiemelkedni a magyar bajnokságból, mint helytállni a nemzetközi szinten, amely a mienkénél most még jóval magasabb. A jobb nemzetközi szereplés csak akkorra várható, amikor majd a mi csapatunknak is jóval nehezebb dolga lesz az aranyérem megszerzéséért folyó küzdelemben. A mi további emelkedésünk tehát elsősorban hazai ellenfeleink erejének növekedésétől is függ...

•

Az Újpesti Dózsa — mint ismeretes — ezután még négyszer egymásután nyerte el a magyar bajnoki címet. De erről már nem írunk. Ez már nem a múltat *most* fürkésző feladata. Ez akkor válik igazán történelemmé, amikor majd a 100 éves MLSZ múltjának történetével foglalkozik a későbbi krónikás.

Tabák Endre

Már lehiggadt...

Hű, de sokszor találkoztunk már ... Tavasszal, ősszel, télen, nyáron. A Nagykörúton, a Népstadionban, a Margitszigeten, a Fáy utcában. Itt-ott, amott — mindenütt. Beszéltünk erről, arról, amarról — mindenről. De: még eddig egyetlen egyszer sem úgy, mint riporter és riportalany. Most így sodort bennünket össze az élet ...

Még meleg volt... Tikkasztóan sütött szinte a nap, s már ezért is csuromvizes lehetett volna *Komjáti András* meze. De nem ezért volt csuromvizes! És ez lényeges. Köztudott: „Malac" — mint minden kedvencnek, neki is beceneve van — eddig nem tartozott az edzések „élmunkásai" közé. Most viszont...

— Mi a változás oka?

— *Megkomolyodtam.*

Hangja határozott.

Kérem: egy kicsit részletezze.

— *Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy a tehetséges fiatal labdarúgók között előkelő helyet foglaltam el* — részletezi. — *A címeres mezt 1969-ben, a Koreai NDK-ban, az Olimpiai Reménységek Tornáján húztam először magamra. Akkor még a Győri Dózsában játszottam, sokszoros magyar ifjúsági válogatott voltam. 1970-ben már a Fáy utcában készültem. A Vasasnál — nagyszerű, sokszoros válogatottak között. Teltek, múltak a napok, edzettem, s lassan-lassan beilleszkedtem az új környezetbe, megszoktam a főváros lüktető életét.*

— Csak a nappalit?

Látszott az arcán: érti a kérdést.

— *Ekkor még csak a nappalit!*

Ekkor még...

Ahogy ültünk egymással szemben, neki is, nekem is emlékképek, életmozaik jutott az eszünkbe. Ő is mondott egyet — én is említettem...

1971. szeptember 12.

— *Ezt a napot sohasem felejtem el. Szombathelyen, a szünetben szólt az edző: „Készüljön..." Életem első NB I-es találkozója volt ez. Mit tagadjam: idegeskedtem, kapkodtam, nem nagyon ment a játék. 2:2 lett a mérkőzés vége. Ennek a félidőnek minden percére, másodpercére még ma is tisztán emlékszem.*

— És 1972. július 9-ére?

Elgondolkodik.

— *Hát persze. Komlón játszottunk, s a 14. percben sikerült a hálóba találnom. Ez volt az első gól, amit az élvonalban szereztem. És a játék is jól ment.*

Az első „állomások" után jöttek a többiek. Komjáti pályafutása egy gyorsvonatéhoz hasonlítható, amely nagy sebességgel robog a cél felé, de a jelentősebb állomásoknál egy kicsit elidőzik.

— *A 25. NB I-es találkozót 73 márciusában az FTC ellen játszottam, s a csapat ekkor is két gólt szerzett. Valaki mondta is: „Malac, ha te játszol, két gólt biztos elérünk... És igaza volt, hiszen ez a hagyomány a jubileumi találkozókon eddig még nem szakadt meg. Az 50. mérkőzésen az Újpesti Dózsa ellen, 1974 májusában 2:2 volt az eredmény. A 75. találkozón a Videoton ellen 1975 májusában, még ráadás is akadt, hiszen 3:0-ra győztünk, a 100. mérkőzésemen az idén június 5-én a Kaposvár ellen 2:0...*

A jubileumok között azonban történt egy s más Komjátival...

Ahogy mondani szokták, futott vele a szekér. A Fáy utca környékén ismert és szeretett, kedvelt játékos lett, s mint mindenki, ő is ki volt téve a különböző kísértéseknek. Hívták egy-egy fröccsre, egy-egy házibulira...

Egy ideig ellent állt a kísértésnek. Sehova sem ment. Minden figyelmét a labda, a labdarúgás kötötte le. Élt a piros-kékek közösségében, s bármilyen is egy ilyen futballközösség, mégis tagozódik: szimpátia alapján barátságok szövődnek, s ezzel kialakulnak a kisebb csoportok. Ezek nem ártanak egymásnak, hiszen nem is azzal a céllal hívódnak életre, hogy ezt vagy azt „megfúrják", valakit, vagy valakiket befolyásoljanak. Csupán az a szerepük: ki kivel és hogyan tölti el a szabad életet.

Komjáti — ugyancsak két vidékről a fővárosba került játékostárssal — Váradival és Szőkével került „csoporttársi" viszonyba. Az edzések előtt, közben és után bőven volt idejük. A reggeli és a kora délutáni órákkal okosan gazdálkodtak, az esti és az éjszakaiakkal viszont nem.

— *Mit tagadjam, nem rohantunk haza, nem zártuk be magunk mögött az ajtót... Elmentünk a budapesti éjszakába!...*

És tetszett nekik: felismerik őket, ünneplik.

Az éjszakai kiruccanásoknak hamarosan látható jelei is voltak: az edzéseken gyorsabban lett vizes a mezük, mint a többieké, reggelente fásultak, enerváltak voltak.

Nem csoda!

Ez nemcsak a Vasas edzőjének, hanem a klub vezetőinek is szemet szúrt, s következett a számonkérés.

Becsületükre legyen mondva: mindent beismertek.

Ezért egyelőre csak felfüggesztett büntetést kaptak, s komoly figyelmeztetést. Ez ideig-óráig hatott, aztán egy újabb kimaradás következett bajnoki mérkőzés után — némi itallal — s eltiltás!

Mindhárman hosszú ideig csak a nézőtérről figyelhették a játékot.

— *Ez komoly figyelmeztető volt, rádöbbentem, rádöbbentünk: a nagy kísértésnek ellent kell állni, s az ember semmilyen körülmények között sem feledkezhet meg magáról. A focit mindennél jobban szeretjük, szeretem.*

És egyik napról a másikra Komjáti megváltozott.

— Csak elhatározásból? — kérdezem.

— *Nem! Jött a szerelem, a házasság, az új, kiegyensúlyozott élet. Ma már az edzések után sietek haza. Így több idő jut a pihenésre, és természetes, hogy az edzéseket, a mérkőzéseket jobban bírom.*

— A haverokkal vége a barátságnak?

— *Áh, összejárunk, de Váradi is udvarol, méghozzá komolyan.*

(Záhonyi I. felv.)

Komjáti nemcsak új életet él, hanem egy-két hónapja új poszton is — beállóst játszik — szerepel.

— *Tetszik ez a feladatkör, s azt mondják, elég ügyesen is játszom. De egyáltalán nem vagyok elégedett, magabiztos, hiszen nekem ezen a poszton bizonyítanom kell, s kiharcolni az állandó csapattagságot. Mert hiába játszottam az idénynyitón, augusztus 20-án a 103. NB I-es mérkőzésemet, egyáltalán nem biztos a kezdőcsapatban a helyem, hiszen a tehetséges és fiatal Hegedűssel kell megküzdenem. S kettőnk közül csak egy játszhat.*

Az idénynyitón Komjáti játszott. Nem tündökölt, de hasznos tagja volt a kitűnően rajtoló piros-kékeknek. Ezen a poszton is bizonyította tehetségét, azt, hogy sokra hivatott labdarúgó. A többi mérkőzésen mindig a legjobbak között emlegették.

A „vonat" — kis kitérővel — újra robog a cél felé.

Mert Komjátinak ma már céljai vannak. Nem egyik napról a másikra él, hanem távlatokban gondolkozik, tervez.

A címeres mezben — ahogy vallja — nagyon jó játszani...

És még csak 23 éves.

Lantos Gábor

MINT A MESÉBEN...

Ami 1969-ben Martos Győzővel történt, az szinte mesébe illő. Vajon nem túlzás így jellemezni egy sportpályafutás állomását, még akkor is, ha ettől kezdve „vicinálisról sebesvonatra" szállt a fiatal labdarúgó, s életében meglepő — és döntő — fordulat következett be?

Úgy tűnik nem, de ezt az olvasó is eldöntheti.

— *Tízéves koromtól kezdve a XVII. kerületi Sportiskolában rúgtam a labdát, aztán annak megszűnése után a BLSZ „kettes" Rákosligeti AC csapatához kerültem* — így kezdi önvallomását a Ferencváros jobbhátvédje, aki többek között azért jutott most, az új bajnokság elején „terítékre", mert edzője *Dalnoki Jenő* az 1975—76-os teljesítményeket összehasonlítva őt állította a ferencvárosi játékosok között az élre, s egyben példaképnek is. — *Csaknem tíz évet töltöttem ennél a szürke kis együttesnél, s alighanem itt is fejeztem volna be a pályafutásomat, ha egy 1969-es őszi reggel nem következik be az életemben egy — akkor még közömbösnek és látszatra semmit sem befolyásoló — találkozás. Azon a reggelen együtt autóbuszoztam egy anyagbeszerző barátommal, Szabó Lászlóval, aki többször is látott a Rákosliget színeiben.*

— *Miért dagasztod a sarat annál a csapatnál, nem veszed észre, hogy elszállnak az évek, s velük együtt a lehetőségeid is ...*

Az ismerős szavai kicsit „megmozgatták" Győzőt.

— *Most mondd, merre menjek, kit keressek* — kérdeztem tanácstalanul és nem is valami nagy meggyőződéssel. Miért is tettem volna másképpen? Tíz olyan esztendő után, amely jóformán semmi változást, szenzációt nem hozott az életemben. Szabó László azonban elmondta, hogy jól ismeri *Orosz Pált*, akihez szívesen beajánlana.

— *Szeretnéd?* — kérdezte, s én persze igent mondtam. Néhány nappal később már jött is az üzenet, mehetek, s a tartalékoknál, *Csanádi Ferencnél* kell jelentkeznem. Próbajátékon nem kellett bizonyítanom, ha jól tudom akkor alakult meg a „harmadik csapat", ahol nem számított, hogy eggyel többen, vagy kevesebben vannak. Januárra kaptam a „behívót" az első edzésre, s amikor beléptem az Üllő úti pálya öltözőjébe — amelyben csak úgy hemzsegtek a fiatal játékosok —, valami olyasféle érzés fogott el, mint amikor először mentem moziba ...

Így lett Martos Győzőből ferencvárosi labdarúgó, ilyen egyszerűen és hirtelen, s éppen ezért egy kicsit meseszerűen.

És megkezdődött az igazi küzdelem, a mindennapos harc, hogy a „tizenkettő egy tucat" új fiúból valaki legyen. Pontosabban: valamelyik együttesben, kezdetben mindegy, hogy melyikben, csapattag.

— *Minek hallgassam el, most már különben is nyugodtan elmondhatom, én kezdetben nem is vettem olyan nagyon komolyan a dolgot. Úgy gondolkodtam, hogy akkor sincs nagy vész, ha a Fraditól eltanácsolnak, mert ha mint „volt ferencvárosi" keresek új csapatot, biztos könnyebben kinyílnak előttem a kapuk, mert jó az ázsióm.*

Soha sem kellett ezt a lehetőséget kihasználnia. Nem kötöttek útilaput a hátára, sőt ... De folytassa ő a történetet!

— *Mielőtt tovább mennénk, hadd tegyek egy rövid kitérőt, s használjam fel az alkalmat arra, hogy köszönetet mondjak egykori osztályvezetőmnek, Polák Istvánnak, aki lehetőséget adott nekem, hogy az Ikarusnál munkaidő-kedvezményt kaphassak és időben érkezhessek az edzésekre. Ha ő nem segít, aligha viszem végig a tervemet. Egy évvel később, hogy a Fradihoz kerültem, már Dalnoki Jenő vezette a tartalékok edzéseit, így én már 1971-ben megismertem a vasfegyelmet. Keménykezű mesterem eleinte nehezen fogadott a kegyeibe, nem egyszer zavart le a pályáról, sőt ha jól emlékszem, egyszer mérgében még azt is mondta, hogy akkor leszek én kezdőjátékos az első csapatban, ha a Ferencvárosnál már csak négy labdarúgó van! Tisztában voltam azzal, hogy rajtam csak a hajtás segíthet.*

És a hajtás, a becsületes edzésmunka „sínre tette" Martos Győzőt. Pályafutása felgyorsult, s ennek megfelelően a beszámoló üteme is változik.

— *1971-ben a Hungária úton — büntetésképpen, hogy az előző fordulóban nagyot hibáztam —, csak a második félidőben jutottam szóhoz, de akkor minden sikerült. Bentmaradtam a tartalék együttesben, amellyel sorozatban tizenhét mérkőzésen veretlenek maradtunk. Még ugyanebben az évben Grazban jártam, nem ez volt az első „focis" utam, mert iskola-válogatottként már eljutottam az NDK-ba. Nem sokkal később Olaszországban jártam — túlkorosként — az ifikkel és onnan hazatérve Kertész János ajánlott be az első keretbe. Egy évvel később a Népstadionban az SBTC ellen szerepeltem először, 0:0-ás mérkőzésen az NB I-ben, helyemet őszintén szólva elsősorban játékostársaim sérüléseinek köszönhettem.*

Az első, bizonyára felejthetetlen élmény a japán túra volt Martos, de alighanem a legtöbb ott járt ferencvárosi labdarúgó számára.

— *Nem győztünk betelni a sok látnivalóval, mindenki a lehető legtöbbet szerette volna látni, így fordulhatott elő, hogy Juhász Pistával reggel hatkor futottam össze — városnézés közben ...*

A „ki-bekerülési" időszaknak 1974-ben lett vége, ennek az évnek az őszén Martos az első csapat egyik legbiztosabb tagjává vált. Abban a bajnokságban kivétel nélkül minden mérkőzésen játszott, de a soronkövetkezőben is csak egy bajnokit hagyott ki.

Nem valami robosztus alkat, még azt is lehet mondani, hogy vékonypénzű játékos.

— *Nem tartozom azon hátvédek közé, akik elsősorban erőből szerzik meg a labdát, vállal, testtel elnyomják a csatárt. Ma már egyébként sem alapfeltétel egy védő számára, hogy tekintélyt szerezzen magának az ellenfél csatárainál, bár ezt néha még most is hiányolják a játékomban. Szerintem a mai labdarúgásban sokkal inkább fontosabb, hogy a hátvédek is aktív szerepet vállaljanak a támadásépítésben, sőt a kapuralövésekkel is megpróbálkozzanak.*

Nevéhez eddig három NB I-es gól fűződik, ezek közül kettő döntő fontosságúnak bizonyult. Ezt mégis nagyon kevésnek tartja.

— *A mostani bajnokságban szerintem nagyon sok múlik azon, hogy az egyre jobban őrzött csatárokon és középpályásokon tudnak-e segíteni a hátvédek vagy sem, s a számukra biztosított „folyosókban" eljutnak-e az ellenfél kapujáig. Nekünk hátvédeknek is gólokat kell rúgnunk az új bajnoki győzelemért.*

Ennyire biztos az újabb sikerben?

— *Én inkább úgy fogalmazok, hogy szeretnénk megvédeni az elsőségünket.*

Ezzel minden vágya teljesülne?

— *Nem. Két-háromszor már rebesgették a nevemet, egyszer még az újságban is láttam, hogy szerepelek Baróti Lajos noteszében a válogatott jelöltek listáján, de a szép meghívás mind ez idáig nem érkezett meg. Én még azt se bántam volna, ha a 0:4-es szófiai olimpiai selejtezőn játszhattam volna. Aki az NB I-ben játszik és igazán szereti a labdarúgást, annak biztos, hogy célja a válogatottság elérése. Én sem vagyok kivétel.*

Miért is lenne éppen Martos Győző? Aki a bajnokcsapatból is kimagaslott ...

Szalay Péter

FTC—Bp. Honvéd 2:0. Hajdú egyik védése. Balról Kozma, jobbról Martos (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

Nagy belga siker a Szuper Kupa visszavágóján: Anderlecht—Bayern München 4:1. Van der Elst megszerzi a belgák második gólját. A földön Sepp Maier, a kapus, jobboldalt Beckenbauer

Best Amerikából visszatért Angliába, s ott most a II. ligabeli Fulham csapatában folytatja. Baloldalt Bobby Campbell, a Fulham menedzsere, azaz vezető edzője, jobboldalt a 23 éves Angela MacDonald James kisasszony . . .

Angliában, augusztusban az idény mindig a bajnok és a kupagyőztes találkozójával indul. Most ez a Liverpool—Southampton mérkőzés volt, s a Liverpool 1:0-ra nyert. Középen Keegan, előtte a Southampton két játékosa: Gilchrist (7) és J. Steele (6)

Timeo Danaos...

„Quidquid id est, Timeo Danaos et dona ferentes" (Vergilius, Aenis, 2. ének, 49.). „Bármi az, félek a görögöktől, még ha ajándékot hoznak is."

A magyar labdarúgó-válogatott az 1978. évi világbajnoki selejtezőit október 9-én Athénban Görögország ellen kezdi, s 1977. május 25-én a Népstadionban ugyancsak a görögök ellen fejezi be. A Szovjetunió a csoportbeli harmadik ellenfél, s általában úgy tartják, hogy a magyar és a szovjet válogatott párharcába a görögök nem igen tudnak beleavatkozni. Talán ilyesmit mutat a papírforma is, amelyet azonban nem mindig kell és lehet elfogadni, mert aki így teszi, alaposan felsülhet.

Vegyünk ezzel kapcsolatban csak egy legutóbbi példát: május 6-án Athénban az 1974. évi VB bronzérmes lengyel válogatott 1:0 arányú vereséget szenvedett a Panathinaikosz stadionban, s a mérkőzés után mondta *Kazimierz Górski*, a tisztségétől azóta megvált lengyel szövetségi kapitány:

— *A görög válogatott a jelen pillanatban Európa bármelyik együttese számára nagyon komoly ellenfél — legalábbis Athénban...*

Látta a mérkőzést

Baróti Lajos segítőtársa, a 100-szoros válogatott *Bozsik József* is, s neki hasonló volt a véleménye:

— *Nagyon komolyan kell venni a görögöket, mert ha nem így lesz, kellemetlen esemény is közbejöhet, amely tovább nehezíti válogatottunk amúgy is eléggé göröngyös útját az argentínai VB 16-os döntőjébe. Remek fizikai adottságú játékosok szerepelnek a védelemben, a középpályások megbízható, szorgalmas, a csapatrészeket megfelelően összekötő labdarúgók, a három elöl levő csatár pedig komoly gondot okozhat a legjobb védelemnek is.*

Közülük ma Görögországban a legnépszerűbb Hatzipanauisz, a szaloniki Iraklisz középcsatára, aki nemrég még a jereváni Ararat játékosa volt, s a Szovjetunióból került a görög származású futballista a kikötő városba. Ő volt egyébként a Görög Kupa döntőjének a hőse, amelyet csapata végül is 11-esekkel nyert meg az Olümpiakosz ellen. A rendes játékidőben 2:2 volt az eredmény, a hosszabbításban 4:2-ről jöttek fel a pireusiak, s végül is a büntető rúgások jobb értékesítésével diadalmaskodott a szaloniki csapat. Hatzipanauisz két gólt lőtt a mérkőzésen, a másik kettőt előkészítette, de a tudósítások szerint az Olümpiakosz öt válogatott védőjátékosával azt csinált, amit akart...

A kupadöntő eredménye egyébként Görögországban azt jelentette, hogy megdőlt az athéni csapatok eddigi egyeduralma. Éspedig azzal, hogy a bajnoki cím is szaloniki együttes, a PAOK birtokába került, így a fővárosiak csak az UEFA Kupában való részvétellel vígasztalódhatnak, ebben ugyanis az AEK-át és az Olümpiakoszt nevezte a görög szövetség, mint a bajnokság ezüst és bronzérmesét. Nagy a kesergés a talán leghíresebb görög klub, a Panathianaikos házatáján, hiszen a bajnokságban csak negyedikek lettek, a kupa elődöntőjében az Iraklisszal szemben maradtak alul, így egy évre kiestek a nemzetközi kupaküzdelmekből.

Sokan emlegetik

a csapat szurkolói közül az 1971-es esztendőt, amikor *Puskás Ferenc* vezetésével a BEK döntőig is eljutottak, és ott az Ajax Amsterdammal szemben maradtak alul 2:0 arányban, olyan mérkőzésen, amelyen napokon keresztül emlegettek a kontinens labdarúgó rajongói...

Hatzipanuiszon kívül is vannak a görög válogatottnak nemzetközi hírű labdarúgói, így például a Panathinaikosz kapitánya, Mimisz Domazosz. A görög válogatott középpályásainak szereplése mindig attól függ, hogy Domazosz milyen formában játszik. A ma már 34 éves labdarúgó életének 17. esztendejében került mostani csapatához, s mindössze egyszer volt arról szó, hogy megválik tőlük, 1976 elején. New Yorkba akart szerződni, de aztán meggondolta magát, mégpedig az alábbiak miatt:

— *Nem tudnék feleségem nélkül élni, meghalnék az utána való vágyakozásban.*

Tudni kell ehhez, hogy Domazosz felesége Viki Mosoloiu néven Görögország egyik legnépszerűbb táncdalénekesnője, akinek lemezei évenként milliós példányszámban kelnek el.

Koudasz, a PAOK válogatottja

Így ünnepelték a görögök az NSZK elleni siker után. A kép bal sarkában Domazosz

Mimisz Domazosz azonban legalább ilyen népszerű a labdarúgó sportban. Az elmúlt idény befejezéséig 400 bajnoki mérkőzést játszott a Panathinaikoszban, s az 1,65 m magas játékosról mondta Puskás Ferenc:

— *Úgy bánik a labdával, mint*

egy igazi zsonglőr.

Bozsik meglátása szerint a görög együttes játékmestere a 10-es mezt viselő 33 éves Papaioannu, az AEK ma már több, mint 50-szeres válogatottja. Ő egyébként a görög futball „Beckenbauere", megközelítőleg annyi díjat, elismerést kapott már játékáért, mint „Franz császár" — ...Ő adja meg a görög csapat stílusát, rajta áll vagy bukik játékostársainak „irama", eredményessége, vagy éppen a csapatjáték meddősége.

Meglepő egyébként, hogy a görög válogatott legjobbjai már eléggé idős játékosok, hiszen az említetteken kívül annak számít a PAOK középpályása, a 29 éves Koudasz is, aki ugyancsak egyik meghatározója a nemzeti együttes szereplésének.

A görög labdarúgó válogatott tehát egyáltalán nem lebecsülendő ellenfél, hiszen pédául legutóbb a világbajnok NSZK-nak is borsot tört az orra alá az EB selejtezőjében ellenük elért döntetleneivel, s kicsit a statisztikai adatok között kutatgava az is kiderül, hogy pl. 1974-ben az európai rangsorban a 10. helyet foglalták el, s ez sem akármilyen eredmény. Nem olyan, hogy bárki is félvállról vehetné válogatottjukat, amely ellen eddig csak egyszer játszott hivatalos mérkőzést a magyar együttes, mégpedig 1938. március 25-én, amikor ugyancsak világbajnoki selejtezőn, a Hungária úton 11:1 arányú volt a magyar győzelem, Zsengellér (5), Nemes (3), Titkos (2), és Vincze, illetve Makrisz góljaival.

Hoffer József

A VB selejtezői

A XI. labdarúgó VB 16-os döntőjét 1978-ban Argentína rendezi meg. Összesen 104 ország, illetőleg állam nevezett, néhány visszalépett, néhány már kiesett, akadnak olyanok is, amelyek tagdíjhátralék miatt nem játszhatnak.

Íme a VB selejtezőinek menetrendje:

Afrika

Összesen egy csapat jut a 16-os döntőbe. 26 ország nevezett. Közülük e sorok írásakor Líbia, Niger, Mauritánia és Malawi már kiesett, a Közép-afrikai Köztársaság és Szudán visszalépett.

A csapatok három főcsoportban küzdenek, s e küzdelem befejezése után a három csoportgyőztes egymás között dönti el Afrika elsőségét. Algéria, Zaire, Kenya és Zambia már bekerült a II. fordulóba.

CONCACAF

Ez alatt Észak- és Közép-Amerika, valamint a Karib-tengeri országok értendők. Ezek közül összesen egy jut a VB 16-os döntőjébe.

Az észak-amerikai csoportban az Egyesült Államok, Kanada és Mexikó körmérkőzés keretében küzd az 1. helyért... A közép-amerikai csoportban Panama, Costa Rica, El Salvador, Guatemala szintén körmérkőzést vív, a Karib-tengeri csoportban négy ágban folynak párharcok...

Végül a három csoportgyőztes küzd majd egymással a 16-os döntőbe való jutásért.

Ázsia és Óceánia

Ázsia

I. csoport: Hong Kong, Indonézia, Malaysia, Thaiföld, Szingapur, Sri Lanka (visszalépett). Az öt állam csapatai Szingapurban játszanak körmérkőzést.

II. csoport: Izrael, Japán, Koreai NDK, Dél-Korea.

III. csoport: Irán, Irak, Szaúd-Arábia, Szíria.

IV. csoport: Bahrain, Kuvait, Egyesült Arab Emiratus, Katar (visszalépett).

A négy csoport győztese további küzdelemben dönti el az ázsiai elsőhely kérdését.

Óceánia

Ausztrália, Új-Zéland, Tajvan.

77. III. 6 Ausztrália—Új-Zéland 77. III. 20

77. III. 9 Ausztrália—Tajvan 77. III. 13
(Mindkét mérkőzés a Fidzsi-szigeteken.)

77. III. 16 Új-Zéland—Tajvan ?

Ázsia és Óceánia győztese két mérkőzést játszik egymással a 16-os döntőbe való jutásért.

Dél-Amerika

Argentína a rendező jogán selejtező nélkül kerül a 16-os döntőbe.

Az I. és a II. selejtező csoport győztese a 16-os döntőbe jut, a III. csoport győztese további selejtezőt játszik az európai IX. csoport győztesével (Szovjetunió vagy Magyarország vagy Görögország). Így végeredményben Dél-Amerikát három vagy négy csapat képviseli majd a 16-os döntőben.

I. csoport: Brazília, Paraguay, Kolumbia.
II. csoport: Uruguay, Venezuela, Bolívia.
III. csoport: Chile, Peru, Ecuador.

Európa

A védő jogán a Német SZK küzdelem nélkül jutott a 16-os döntőbe, s oda kerül az I—VIII. csoport győztese. További — mint már említettük — a IX. csoport 1. helyezettje újabb selejtező mérkőzéseket játszik Dél-Amerika III. csoportjának 1. helyezettjével. Európát így végeredményben 10 vagy 9 csapat képviseli a 16-os döntőben.

I. csoport
Két bronzérmes

1:5	Ciprus—Dánia	76. X. 27
76. X. 9	Portugália—Lengyelország	77. X. 29
76. X. 31	Lengyelország—Ciprus	77. V. 15
76. XI. 17	Portugália—Dánia	77. X. 9
76. XII. 5	Ciprus—Portugália	77. XI. 16
77. V. 1	Dánia—Lengyelország	77. IX. 21

A portugál válogatott, akárcsak a magyar, 1966 óta nem szerepelt a VB 16-os döntőben. Az angliai VB-n mindkettő egy csoportban küzdött. Portugália 3:1-re nyert Magyarország ellen, de a magyar válogatott is bekerült a legjobb nyolc közé, ott azonban 2:1 arányban alul maradt a szovjet válogatottal szemben. A 3. helyért vívott mérkőzésen viszont a portugál válogatott éppen a szovjet csapat ellen nyert 2:1-re. Ezzel a portugálok 1966-ban megszerezték a bronzérmet. Ez volt a portugálok legjobb szereplése a VB-n. Most a lengyelekkel játszanak egy csoportban, a lengyelek viszont éppen a legutóbbi, az NSZK-beli VB-n szerezték meg a bronzérmet, a 3. helyért vívott találkozón a kétszeres VB-győztes Brazília ellen nyertek 1:0-ra.

Az 1974. évi VB előtt a portugálokat a bolgárok ütötték el a 16-os döntőbe való jutástól. Lehet, hogy most a lengyelek...

Mindenesetre a két VB bronzérmes a legesélyesebb ebből a csoportból, s a lengyelek nemcsak azért kerülhetnek a portugálok elé, mert az utóbbi években ők szerepelnek jobban, hanem, mert a lengyel—portugál párharc visszavágója Lengyelországban lesz.

Kettőjük párharcába esetleg beleszólhat az idegenlégiósaival a dán válogatott, amely a Ciprusban aratott 5:1-es győzelmével egyelőre a csoport első helyén áll.

II. csoport
Két exvilágbajnok egy csoportban

1:4	Finnország—Anglia	76. X. 13
76. IX. 22	Finnország—Luxemburg	77. V. 26
76. X. 16	Luxemburg—Olaszország	77. XII. 3
76. XI. 17	Olaszország—Anglia	77. XI. 16
77. III. 30.	Anglia—Luxemburg	77. X. 12
77. VI. 8	Finnország—Olaszország	77. X. 15

Két exvilágbajnok egy csoportban. Az olaszok 1934-ben otthon és 1938-ban Franciaországban bizonyultak a legjobbnak, az angolok pedig 1966-ban — otthon. Azóta? Az olaszok 1970-ben, Mexikóban megszerezték a 2. helyet, s ugyanakkor az angolok az elődöntőbe sem tudtak bekerülni. Az 1974-es VB 16-os döntőjébe való jutástól az angolokat a lengyelek ütötték el. Ugyanakkor az olaszok bekerültek a legjobb 16 közé, de az első csoportmérkőzések során csak Haiti ellen nyertek, Argentína ellen döntetlent értek el, a lengyelektől pedig kikaptak, s így nem jutottak a legjobb nyolc közé.

Mind az angolok, mind az olaszok évek óta keresik azt az új válogatottjukat, amely a korábbi sikerek útjára vezethet vissza. Ezt talán Don Revie vezetésével az angolok érik el előbb. Az első selejtező mérkőzésükön 4:1-re nyertek a finnek ellen — Finnországban. Igaz, ez az eredmény még nem sokat mond, de talán tegyük hozzá, hogy az olaszok Helsinkiben, 1975 júniusában, EB-selejtezőn Chinaglia 11-esből rúgott góljával mindössze 1:0-ra győztek.

Az angolok és az olaszok mellett Finnország és Luxemburg, a csoport másik két tagja csak — statisztálhat.

III. csoport
Az NDK újra a 16-os döntőben...

76. X. 31	Törökország—Málta	77. XI. 27
76. XI. 17	Német DK—Törökország	77. XI. 16
76. XII. 6	Málta—Ausztria	77. IV. 30
77. IV. 2	Málta—Német DK	77. X. 29
77. IV. 17	Ausztria—Törökország	77. X. 30
77. IX. 24	Ausztria—Német DK	77. X. 12

Ausztria csak régi, az NDK pedig új sikerekkel dicsekedhet.

Az osztrákok az 1934-es VB-n megszerezték a 4. helyet. 1938-ban újra bekerültek a legjobb 16 közé, de a hitleri megszállás miatt nem indulhattak el. Az 1954. évi, a svájci VB-n bronzérmesek lettek, mert a 3. helyért vívott mérkőzésen 3:1 arányban verték Uruguay csapatát. Utoljára az 1958. évi, a svédországi VB-n küzdöttek a 16-os döntőben, de nem jutottak a legjobb nyolc közé. Az NDK a legutóbbi VB selejtezői során Románia, Finnország és Albánia előtt lett első s került

nek menetrendje

be a legjobb 16 közé, s az első csoportmérkőzések során nem kis meglepetésre legyőzte az NSZK-t. Csoportelsőként került a második körmérkőzés-sorozatba, de ott Hollandia és Brazília mögött a 3. hellyel kellett megelégedniök. Ez is szép siker volt, de még szebb lett az olimpiai bajnokság megnyerése.

A törökök csak 1954-ben szerepeltek a 16-os döntőben. Málta eddig csak statisztált a — selejtezőben.

Most NDK—Ausztria párharc döntheti el a 16-os döntőbe való jutást, s a legvalószínűbbnek az NDK újabb sikere látszik.

IV. csoport
Belgium, vagy Hollandia

0:1	Izland—Belgium	77. IX. 4
0:1	Izland—Hollandia	77. VIII. 31
76. X. 13	Hollandia—Észak-Írország	77. IX. 21
76. XI. 10	Belgium—Észak-Írország	77. XI. 16
77. III. 26	Belgium—Hollandia	77. X. 26
77. VI. 11	Izland—Észak-Írország	77. VIII. 31

Belgium válogatottja már ötször — 1930, 1934, 1938, 1954, 1970 — jutott a 16-os döntőbe, de ott sikert sohasem ért el, Hollandia viszont csak háromszor, s legutóbb 74-ben a 2. helyet vívta ki. A két válogatott párharca ugyanolyan hagyományos, mint a magyaroké az osztrákokkal, de az utóbbi években — szemben a korábbiakkal — a hollandok szerepeltek jobban. A legutóbbi VB-n is egy selejtező csoportban küzdöttek, mindkét mérkőzésük gól nélkül végződött, s a hollandok a nagyobb gólkülönbségükkel jutottak a 16-os döntőbe. A legutóbbi EB küzdelmei során is összekerültek, s a hollandok már az első mérkőzésen kiütötték a belgákat: 5:0! A kupacsapataik sikerei után a belgák most a válogatottjuktól várják a folytatást, viszont nem szabad elfelejteni, hogy a kupasikerekből a holland játékosok is alaposan kivették részüket a belga csapatokban, s a VB-selejtezőkön ők természetesen Hollandia színeiben szerepelnek majd.

Észak-Írország csak 1958-ban szerepelt a 16-os döntőben, akkor bejutott a legjobb nyolc közé. Most esetleg csak az lehet a kérdés, hogy a hollandok vagy a belgák érnek el jobb eredményeket az északírek ellen. Izlandnak a legutóbbi EB-selejtezők során akadt néhány jó eredménye, s a mostani két 0:1-es veresége is feltűnő!

V. csoport
Franciaország hetedszer, vagy Bulgária ötödször

76. X. 9	Bulgária—Franciaország	77. XI. 16
76. XI. 17	Franciaország—Írország	77. III. 30
77. VI. 1	Bulgária—Írország	77. X. 12

Bulgária a legutóbbi négy VB-n — chilei, angliai, mexikói, NSZK-beli — mindig a 16-os döntőben szerepelt, de még egyszer sem szerzett győzelmet jelentő két pontot, 1962-ben Anglia ellen 0:0, 1966-ban három vereség, 1970-ben Marokkó ellen 1:1, 1974-ben Svédország ellen 0:0, Uruguay ellen 1:1 . . . Valamennyi VB után átszervezték csapatukat . . . Most is . . .

A franciák 1930-ban, 1934-ben, 1938-ban, 1954-ben, 1958-ban (ekkor a 3. helyért játszott mérkőzésen 6:3-ra nyertek az NSZK ellen és 13 góllal a francia Fontaine lett a VB gólkirálya), és 1966-ban küzdöttek a 16-os döntőben.

Az 1962. évi végküzdelem előtt a bolgárok azzal kerültek a 16-os döntőbe, hogy éppen a franciákat verték meg 1:0 arányban — harmadik találkozón. Most újra: kettőjük közül csak az egyik juthat el az ígéret földjére . . .

VI. csoport
A svédek ellenfél nélkül?

2:0	Svédország—Norvégia	77. IX. 7
1:0	Norvégia—Svájc	77. X. 30
76. X. 9	Svájc—Svédország	77. VI. 8

1958-ban Svédországban volt a VB, s a hazaiaknak sikerült megszerezniük az ezüstérmet, a döntőben a braziloktól 5:2-re kaptak ki. Az 1934. évi VB-n a legjobb nyolc közé, az 1938. évin az elődöntőbe — ott Magyarország ellen 1:5 — jutottak. 1950-ben, Brazíliában megszerezték a bronzérmet, 1970-ben nem jutottak a legjobb nyolc közé, 1974-ben viszont odakerültek.

Svájc 1934-ben, 38-ban, 50-ben, 64-ben — ekkor rendező volt —, 1962-ben és 1966-ban játszott a 16-os döntőben, viszont az írek még sohasem.

A svédek győzelemmel kezdtek. Aligha lesz igazi ellenfelük ebben a könnyű csoportban.

Itt mondhatjuk el, hogy mennyire hibás a VB selejtezőinek mostani sorsolása, s különösen élesen látható ez akkor, ha a IX. csoport helyzetét vetjük össze a VI. csoporttal.

VII. csoport
A csehszlovákok újabb nagy feladat előtt

76. X. 13	Csehszlovákia—Skócia	77. IX. 21
76. XI. 17	Skócia—Wales	77. X. 12
77. III. 30	Wales—Csehszlovákia	77. XI. 16

Csehszlovákia első VB-szereplését 1934-ben ezüstéremmel kezdte. Utána 1938-ban, 1954-ben, 1958-ban, 1962-ben — újabb ezüst! — és 1970-ben játszott a 16-os döntőben. Most Csehszlovákiában természetesen ismét odavárják, hiszen ez érthető is az Európa-bajnokság megnyerése után.

A skótok 1954-ben, 58-ban és 1974-ben, a walesiek mindösszesze egyszer, 1958-ban voltak a legjobb 16 között. A legutóbbi VB selejtezői során a skótok éppen a csehszlovákokkal szemben kerültek a 16-os döntőbe. Most a csehszlovákok visszavághatnak, de tagadhatatlan: nem lesz könnyű dolguk.

VIII. csoport
Három esélyes

76. X. 10	Spanyolország—Jugoszlávia	77. XI. 30
77. IV. 16	Románia—Spanyolország	77. X. 26
77. V. 8	Jugoszlávia—Románia	77. XI. 13

A spanyolok 34-ben, 50-ben — negyedik hely — 1962-ben és 1966-ban szerepeltek a legjobb 16 között. Mind a jugoszlávok, mind a románok elküldték csapatukat az első VB-re, 1930-ban Uruguayba. Ekkor a jugoszlávok a bronzéremmel tértek haza. Románia 34-ben, 38-ban és 70-ben, Jugoszlávia pedig 1950-ben, 54-ben, 58-ban, 62-ben és 74-ben szerepelt még a 16-os döntőben.

Röviden csak ennyit: mindhárom esélyes az argentínai végküzdelemre. 1930-ban sétálva lehetett Dél-Amerikába jutni, hiszen 16 helyett csak 13 csapat indult a „16-os" döntőben. Most viszont csak keserves küzdelem árán juthat oda — egy.

IX. csoport
A győztes csak újabb selejtezőre mehet

76. X. 9	Görögország—Magyarország	77. V. 25
77. IV. 24	Szovjetunió—Görögország	77. V. 10
77. V. 18	Szovjetunió—Magyarország	77. V. 25

A magyar válogatott első alkalommal 1934-ben indult a VB 16-os döntőjében, de csak a legjobb nyolc közé jutott, 1938-ban sikerült megszerezni a 2. helyet, majd ez megismétlődött 1954-ben. 58-ban a csoportmérkőzések során kiesés, viszont 62-ben és 66-ban a legjobb nyolc között esett ki a csapatunk. A 70-es és 74-es VB 16-os döntőjébe nem sikerült bejutni.

A szovjet válogatott 58-ban, 62-ben és 1970-ben a legjobb nyolc között búcsúzott, s legszebb helyezését 1966-ban, Angliában érte el, a negyedik helyen kötött ki. Az 1974. évi VB selejtezői során a Szovjetunió nem volt hajlandó a terroruralom alatt álló Chilébe küldeni a csapatát.

A görög válogatott még sohasem szerepelt a legjobbak küzdelmében.

Most ebből a csoportból közvetlenül egyik sem kerülhet Argentínába, a csoportelső ugyanis — mint már említettük — további selejtezőt vív Dél-Amerika III. csoportjának győztesével.

•

Havenlage, a FIFA elnöke kijelentette, hogy 1982-ben, Spanyolországban már húszas döntő lesz. Abba talán könnyebb lesz bejutni.

Mattanovich Béla

Kedves Sporttársunk!

Egy jó mérkőzés megtekintése nemcsak Önnek jelent kellemes kikapcsolódást, hanem feleségének is, ha megkíméli a főzés munkájától!

VÁSÁROLJON ÉTELKONZERVET!

Előnyei:

- ☐ **egyheti étrend anyagát egyszerre vásárolhatja meg,**
- ☐ **kis helyen tárolható, a romlás veszélye nélkül,**
- ☐ **tartósítószert nem tartalmaz,**
- ☐ **gyorsan tálalható.**

Elkészítése:

10—15 percig lezárt állapotban, forrásban levő vízben melegítjük, majd felnyitás után azonnal fogyaszthatjuk. Egyéni ízlés szerint fűszerezhető.

GYORS,
VÁLTOZATOS,
HIGIÉNIKUS.
Ízlésének megfelelőt választhat az élelmiszerboltokban.

KÓSTOLJA MEG ÖN IS!
A konzervek bő választékát biztosítja a

BUDAPESTI FÜSZÉRT VÁLLALAT

B
füszért

Budapest—Vidék 4:1. Nyilasi az első gólnál „beköveti" a a labdát a kapuba (MTI Foto)

Vasas—Videoton 4:2. Váradi kapura lő (MTI Foto, Kovács Gyula felvétele)

Vasas—MTK-VM 2:1. Török fejjel tisztáz Kunszt elől (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

Ferencváros—Vasas 3:2 — 3:0 után. Magyar és Török egyik párharca (Záhonyi Iván felvétele)

Ferencváros—Dorog 2:0. Peszeki II felszabadít (MTI Foto, Németh Ferenc felvétele)

Ferencváros—Bp. Honvéd 2:0. Nyilasi szerezte a zöld-fehérek második gólját (MTI Foto, Kovács Gyula felvétele)

LABDARÚGÁS

Druszák a Vasasból, két Sándor: Müller és Zombori
(Záhonyi Iván felvétele)

